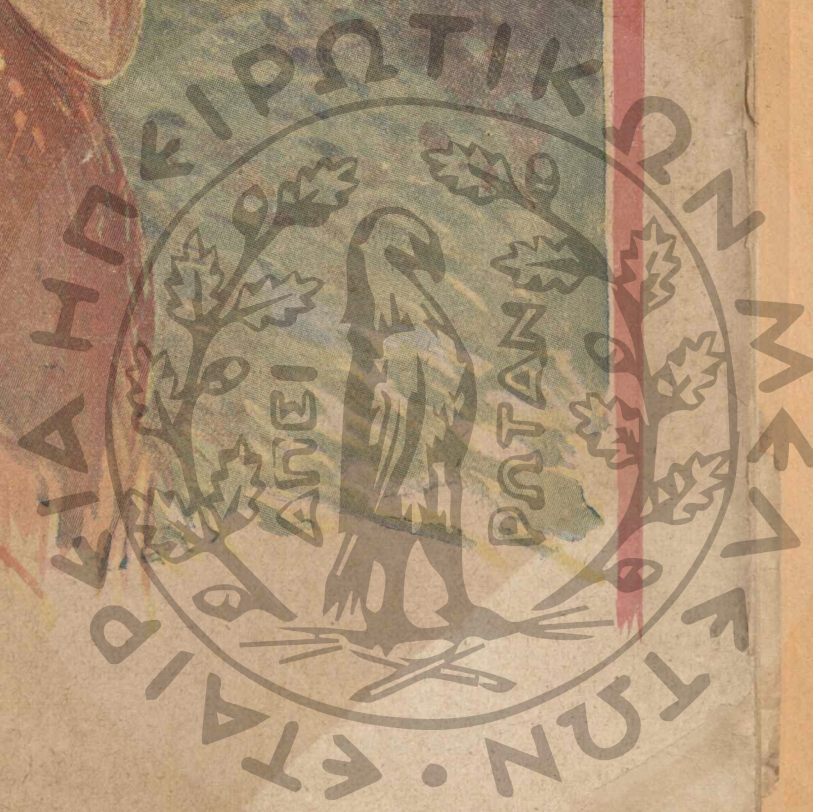

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΚΟΥΛΙΝΤΣ
ΣΑΦΕΙ

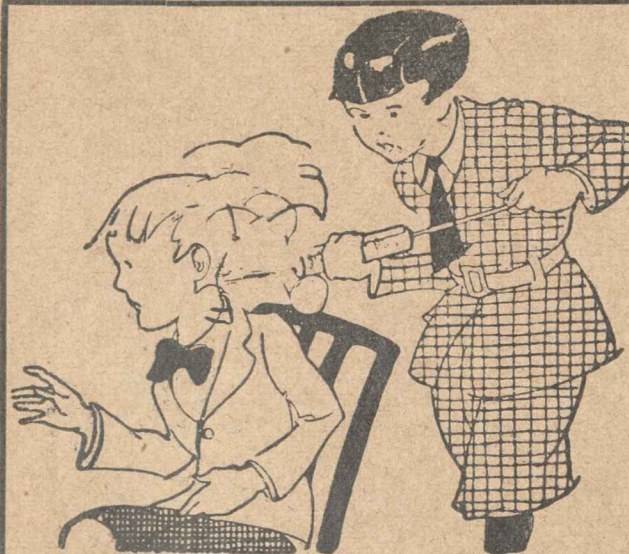
ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ	ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ ΕΠΙ :
Έν ὄψει πρὸς 3 1/2 ο/ο	Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 3 1/2 ο/ο
Μὲ 15ήμερον προειδοποίησιν 4 1/4 ο/ο	» ἐπὶ προθεσμίᾳ 6 μην. 4 ο/ο
Ταμιευτήριον 5 ο/ο	Νέας Ὑόρκης ἐν ὄψει 4 ο/ο
μέχρι Δρχ. 100.000. 5 ο/ο	Παρισίων 2 1/2 ο/ο

Μεταχειρίζεσθε ὅλοι τὸ ἰδεώδες ἐντομοκτόνον ΦΛΑΓ'ΟΖΑΝ διὰ νὰ ἀπορῦγε-τε τὰς ἐνοχλή-σεις τῶν ἐντό-μων καὶ τὸν κίν-δυνον ἀσθενειῶν ποὺ μεταδίδουν. ΤΟ ΦΛΑΓ'Ο-ΖΑΝ σκοτώνει ὅλα τὰ ἐντομα εὐκόλως καὶ ἀ-σφαλῶς. Ρίχνει κάτω ὅσα φαι-νονται καὶ τραβᾷ ἔξω ὅσα εἶνε κρυμμένα καὶ τὰ

πνίγει, καταστρέφον συνάμα καὶ τὰ αὐγά των. Δὲν βλάπτει διόλου στὴν υγεία, οὔτε λεκιάζει ρούχα ἢ ἐπιπλά. Καὶ τὸ μικρότερο παιδί ἢμπορεῖ κάλλιστα νὰ τὸ μεταχειρισθῇ.

R. A. WHEELER & Co
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΕΡΙΘΑΛΨΕΩΣ

"NUTRICIA"

Ὁλλανδικὸν Γάλα εἰς κόνιν ἀποβουτυρωμένον κατὰ τὸ τέταρτον. Ἡ μόνη ἀρίστη καὶ εὐθνή τροφή διὰ τὰ Βρέφη. Ἡ «ΝΟΥΤΡΙΤΣΙΑ» συνιστάται ἀπὸ τοὺς Ἱατροὺς. Ἐκτὸς τῆς ὡς ἄνω τροφῆς διὰ τὰ Βρέφη Ἡ Μεγάλη Ἑταιρία «NUTRICIA» παρέχει καὶ Γάλα τελειῶς ἀποβουτυρωμένον διὰ τὰς ἀντερινὰς καὶ μετερινὰς ὥς καὶ τὸ φημισμένον σπῆς «BEBEURE» (condensed buttermilk).
Γραφεῖα Ἀντιπροσωπίας ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Στοά).

LA GIOVANOTTA
(Η ΤΖΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)
Εἶναι ἡ μόνη στιγμιαία βα-
φή τριγῶν ἥτις ἀσφραττῶνται
πάντοτε εἰς τὴν νεότητά.
ΔΕΝ ΒΑΦΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
Πωλεῖται παντοῦ εἰς
ὅλα τὰ χρωματὰ.

ΖΩΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΔΕΜΑΤΑ
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ A. CLAVERIE
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

ΖΩΝΑΙ MAILLOT
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ A. CLAVERIE
N. ΧΙΟΝΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 17

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται διὰ τοῦ εἰδικοῦ φαρμάκου «DIABETE MANGANESIA» ἀποσκευασμένου ἐν Παρίσι. Ἐκτενὴς Θεραπείαν οὐδεὶς δύναται ἀρνηθῆναι. Χρητὴς ἐστωκεν ὡς καὶ πρὸς τὸν Φαρμακεῖον Ν. Αρτέμη, Ἐξωτερικῆς Ραϊῶς 21. Τηλέφωνον 1-53.

Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ

Αἱ ἐξαντλητικαὶ καταστάσεις τῶν ἀνδρῶν, ἡ γεννητικὴ νευρική ἀσθένεια, περνοῦνται ἀσφαλῶς διὰ τοῦ φαρμάκου TESTOSAN FORTE ἀποσκευασμένου ἐν Βιέννῃ. Ἡ ἐκτενὴς καὶ ἡ δόσις ἐκμανισθῶν καὶ κλινικῆς τοῦ διασημοῦ Καθηγητοῦ Βιέννης κ. Βάγνερ, Φαρμακεῖον Ἀρτέμη, Ἐξωτερικῆς Ραϊῶς 21. Τηλέφωνον 1-53.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ὄφιοι καὶ κουζίνα. Πληροφορίαι γράφει μὰς.

Διατηρεῖ τὸ δερμα τῶν ὑποδημάτων σας καὶ τὰ στιλβώνει χωρὶς νὰ τὰ καταστρέφῃ.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας χωρὶς κό-
πον ἔχετε καθαρά τὰ ὑποδήματά σας.

Πωλεῖται εἰς σωληνάρια καὶ εἰς κομψὰ
ὁλὶνα βαζάνια εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστή-
ματα καὶ ὑποδηματοποιεῖα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ : ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Ἐργαστασίον κατασκευῆς :

E. Brown & Son Ltd.
Cricklewood, London N. W. 2.

ΜΟΛΙΣ ΕΞΕΔΟΘΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ ΑΥΤΟΥ
Π. Α. ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΗ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ
ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΝ
Ἡλεκτρισμός — ἡλεκτρομυγνητισμός — κινήσεις —
λέφωνα — ραδιόφωνα.

ΙΑΤΡΟΣ Κ. Ν. ΜΕΛΑΣ

Δερματικά — Γυναικολογικά — ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ
Ἰδιαίτερα αἰδοῦσαι διὰ τὰς Κυρίας. Δέχεται καθημερινὰ
τὰς 8 π.μ. — 2 μ.μ. καὶ 4 — 10 τὸ βράδυ ἐν τῇ Νέᾳ Κλινικῇ τῶν
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 36, (Ὁμόνοια). — Ἀθήνα. Τηλέφωνον 1-53.

14 Ἰουλίου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

605

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΔΑΦΝΗ

— Ἀφεντικό, καλῶς ὤρισες!... Κάνανε μαῦρα μάτια νὰ σὲ δοῦμε... Πότε μὰς ἦρθες ;
— Χτὲς τὸ βράδυ, μπάριπα Φώτη, μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο...
Καὶ πὼς πᾶνε οἱ δουλειές ;
— Κράτησε τότες ἀκίνητη τὰ κουπιά ὁ γέρο παρᾶς ὁ Χελιώτης καὶ πιάσαμε κουβέντα, αὐτὸς ἀπὸ τῆς βάρκα του κ' ἐγὼ ἀπὸ τοῦ πορτάγιο. Πίσω ἀπλωνότανε, ἀπάνεμο στὴ γλυκεῖα κελίνη ὥρα τοῦ δειλινού, τ' Ἀναπλιώτικο λιμάνι, μὲ τὸ Μπορδὲτς στὴ μέση, μὲ φόντο τ' Ἀργεῖτικα βουνὰ καὶ πὺς πίσω, μακριὰ, τὴν Τεῖρα μὲ χι-
νισμένη ἀκέρη τὴν κορυφογραμμή της.

Ἡ κουβέντα μὰς ἦτανε γιὰ παρᾶματα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Φώτης παραπονιότανε πὼς οἱ γλώσσες τοῦ βιβαριού — τετράπαχες καὶ γλυ-
κειές — ἦτανε λιγιστὲς ἐφέτος. «Ποῦ καὶ ποῦ νὰ καμαρώσης καμιά». Ἦτανε δὲμος ἀπολι-
κα τὰ λαυράκια καὶ τὰ κοκκάλια τ' ἀσημο-
λέπιδά κ' ἄλλα ψάρια ποὺ πιάνονταν μὲ σπορὰ.

— Ἐ, τί λές, ἀφεντικό ; Βγαίνουμ' ἀπό-
ψε ; ἐπρότεινε ὁ φίλος μου.
— Γιατί ὄχι, μπάριπα Φώτη. Ἐχοῦ πέντε
μῆνες νὰ παρῶ... Γιά τὸν καιρὸ τί λές ;
— Ὁ γέρο παρᾶς σήκωσε τοὺς ὤμους. Ἦθε-
λε ρώτημα ; Δὲν ἐβλεπα τὴ θάλασσα ποὺ ἦ-
τανε λαδί ; Μὰ ὅσο νάνα, ἀνοιξὲ ἀρχινεῖ
καὶ τὴ νύχτα πάντα ἡ στεριά ἐργάζε ἀεράκι.
— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπα. Μαῖνάρουμε
καὶ τὸ πανάκι, ποὺ εἶσαι θὰ μανοβράρουμε
καλλίτερα τὶς σπορές μὰς...

Μεῖνουμε σύμφωνα ν' ἀνταμώσουμε, περα-
σμένα μετάνυχτα, στὴν ἀκρινὴ ἀλάμ, κάτω
ἀπὸ τὸ βενεζανόκιο τοῖχος. Ἐδῶ εἶνε τὰ τε-
λευταῖα σπῖτια τοῦ Ἀναπλιού. Στὴν πετρό-
σκαλα τοῦ βῆξε ὁ Ὁθωνας, πατώντας
γιὰ πρώτη φορὰ τὰ Ἑλληνικά χρώματα. Σ'
αὐτὴ γλίστρηση καὶ θάλασσα, ἀν δὲν ἐπρό-
φτανε νὰ τόνε κρατήσῃ ἕνας ἀγωνιστής. Ἐ-
δῶ τὸ μέρος εἶν' ἐρημικὸ καὶ πιότερο τῆ
νύχτα... Εἶνε ἡ ἀκρὴ τῶν μουραγιῶν. Μὰ
ὁ Φώτης, ὁ Χελιώτης, παρᾶξενος κ' ἀπόκο-
τος, τὸ συνήθιζε ἐδῶ νὰ δένη τὴν παρᾶβάρκα
του, καὶ δικαιολογιότανε πὼς εἶται ἔχει τὴν
ἡσυχία του ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν καρβό-
σκυλων, ποὺ ἄλλοι δὲ σ' ἀφήνουνε νὰ κλει-
σῃ μὲτ' αὐτὰ λυσσασμένα.

Τὸν ἀφῆρα καὶ πῆγα σπῖτι μου νὰ ἐτοι-
μαστῶ. Δεῖλνῆρα ἑλαφρά, ἦπια ἕνα ποτη-
ράκι κουμανταρία καὶ βῆκα στὸ ἱεσημρινὸ μπαλκόνι νὰ καπνίσω
ἕνα τσιγάρο. Ἡ νύχτα ἦτανε σκοτεινὴ καὶ ἡσυχὴ. Πότε-πότε περ-
νοῦσε κανὲν ἀνοιξιάτικο συγνεράκι κρύβοντας τ' ἄστρα. Μπροστά
μου, σὸν τοῖχος πανύψηλος, βαρὺς, σηκώνονταν τὸ Παλαμῆδι, μὲ
τὶς ντάπιες του καὶ τὰ μπεντένια του καὶ τὴν στριπτὴ σκάλα του
ποὺ φιδόσπρηνε ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ὡς τὴν κορφή, 999 σκα-
λοπάτια.

Ἄσφαιρα, εἶδα δύο φῶτα νὰ ξεχωρίζουν στὴν κορφή, καὶ σὲ
λίγο ἐν ἄλλο ν' ἀνελθὶν ἀγὰ-αγὰ τὴ σκάλα. Ἡ κίνησις αὐτὴ ἦταν
ἀσυνήθιστη. Τὶ τὰ συμβαίνει τέτοια ὥρα στὸ Παλαμῆδι ; Κι' ἄλλοι-
μονο ! τὸ μυαλό μου δὲν πῆγε καὶ ποὺ ἔπρεπε, στὰ φοιχτὰ ἔργα
ποὺ ἦταν νὰ γίνονταν ἀπὸψε...

Σὲ κάμποση ὥρα κατέβηκα στὸ λιμάνι. Πορτὴ
ἐνῶστω ἀόκητη στὴ σκάλα, ἀκουσα κρότο πολλῶν
κουπιῶν νὰ χτυποῦν τὰ νερά καὶ ξεχώρισα μιὰ μεγα-
λὴ βάρκα ποὺ ἐρχότανε κατὰ ἔξω. Καθὼς ἐγγίνε ἡ
βάρκα, εἶδα πὼς ἐστεκαν μέσα ὄφιοι πολλοὶ ἀνδρω-
ποι καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀ-
ναλαμπὴ τῶν ἀστρων γνά-
λιζαν λόγους σιγῆς. Φο-
νὴ ἀνθρώπων δὲν ἀκου-
γα, παρὰ τὸ χτύπο τῶν
κουπιῶν.

— Ὁταν ἡ βάρκα πλεύσις στὴ σκάλα, εἶδα πὼς ἦταν γεμάτη στρα-
τιῶτες καὶ στὴ μέση ἕνας ἀνδρὸς στεγνοπόρος, μὲ μαῦρα ρούχα,
μαύρη ρεμπουκίλκα, ψηλός, ἄκουσα μιὰ χαμηλόφωνη προσαγγή.
Οἱ μισοὶ στρατιῶτες πετάχτηκαν ἔξω, ἔπειτα ὁ μαυροντυμένος,
πίσω του οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ποὺ τὸν περικυκλώσανε. Ἐνα χερί
ἀρπάξε τὸ δικό μου ἀπὸ τὸν καρπὸ καὶ τῶσφιζε.

— Ὁ Μπόγιας ! μοιρομύρισε μιὰ φωνὴ στ' αὐτὸ μου.
Ἦταν ὁ μπάριπα Φώτης ποὺ ἐστεκε πλάγι μου, ἴδια μὲ μένα
συγκινημένος. Καὶ καθὼς τὸ ἀπόσπασμα, ἐξορῶντας στὴ μέση τὸ Δῆ-
μο, μάχραινε βουβὸ κατὰ τὸ δρόμο τοῦ Παλαμῆδι, ὁ παρᾶς μου
ἔδωσε ὅσες ἤθελα πληροφορίες : Πρῶτ' ἄνω, μὲ τὴν ἀνατολή, θὰ
γίνονταν ἐκτελέσεις. Τρεῖς κεφάλια θὰ πέφτανε κάτω ἀπὸ τὸ φο-
βερὸ λεπίδι. Οἱ δύο ἀπὸ τοὺς κατὰδικους
ἦταν ἀδέρφια, Γαλαξειδιῶτες κουρσάροι.
Κουρσάροι στὰ χρόνια μὰς ! Ὁ τρίτος ἦταν
ἕνας Ἡπειῶτης ληστής...

— Μπορεῖ ὅμως νὰ κόψουν καὶ περισσό-
τερους... Ποῖδες ἔρεϊ...

Καὶ ἡ Μαριτάτικὴ νύχτα ἦτανε τόσο γλυ-
κειά ! Καὶ τὸ φεγγάρι ἐπρόβαινε τώρα πίσω
ἀπὸ τὸν Προφήτη Ἥλιν, ὀρῶντας καταρ-
ράχτη φωτὸς ἐπάνω στ' ἀκύναντα νερά. Κι'
ἦταν ὅλα γύρω καλὰ καὶ ἀγαθὰ καὶ ἀνυπο-
ψίαστα...

— Φώτη, δὲ θὰ πᾶμε στὸ ψάρεμα, ἀπόψε !
Μοῦρνε τὸ κέφι, Φώτη... Πᾶμε στὸ Κοντ-
σαίτη νὰ πιούμε καφέ.

Καὶ τραβῆξε τὸ φίλο μου στὸ καφενεῖο
τῶν ἐνῶντων, ποὺ ἦταν σκεδὸν γεμάτο
ἀπὸ ψαράδες καὶ ναυτικούς. Πᾶρες, ἐδῶ
καὶ καὶ, παῖζανε πρέφα, κουβέντιασαν, βλα-
στημοῦσαν, ἄλλοι ρουφούσαν νανγίλε, ἀτά-
ραχοι στοὺς παλιούς γύρω καναπέδες.

— Τὸ ἔβρουν, Φώτη ; τοῦ μοιρομύρισε.
Μπορεῖ... Μὰ δὲν ἔχουν ὄλοι τὴν ἴδια
καρδιά.

Ἐκείνη τὴ νύχτα κοιμήθηκα ἐναν ὕπνο
ταραγμένο.

Βῆκα ἀργά, τὸ ἀπόγιομα καὶ μὲ κάποι-
ους φίλους πῆγαμε περὶ τὸ ὡς τὸ Πόλυναι-
γο. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὸ θλιβερὸ κου-
ράγιο νὰ πᾶν νὰ τῷ τις κατατομῆσαι καὶ
τώρα μὰς διηγότανε τὶς ἀποτομῆσαι σιγῆς
ποὺ εἶδαν τὰ μάτια του καὶ τὰ παραχατὰ
λόγια ποὺ ἀκούσαν τ' αὐτὰ του. Ἐκείνα τὰ
δύο ἀδέρφια, οἱ κουρσάροι, ποὺν ἀποχωριστοῦνε, φιλήθηκαν στὰ
γέλια, κ' ὕστερα πῆσαν τὸ φίλημα τοῦ Μπόγια στὸ μέτωπο... Ἐνας
ληστής πέθανε παλληκαρίστικα, μὰ ἕνας ἄλλος, ὅμα ἀντίκρουσε
τὴν καρχαρινόλα ἀγρίως, τινάχτηκε ἀπότομα πίσω, καὶ χρεσάσθηκε
νὰ βάλουν ὅλη τὴ δύναμή του ὁ Δῆμος κ' ὁ βοηθὸς του γιὰ νὰ
τὸν ἀνεβάσουν σέρνοντάς τοις ὀπίσσω... Ἐνας ἄλλος κατὰδικος
ἐκλαίγε μὲ αἰσθητὰ δάκρυα καὶ πᾶν βοήθημα μισομύνητα δεμένος
στὴν τάβλα καὶ εἶδε μέσα στοῦ σκαφιοῦ τὰ κομμένα κεφάλια τῶν
ἄλλων, ἐμπῆξε ἕνα μουγγιστὸ ἔλας ποὺ τὸ σφάσαν : «Ὡσῶς !...
γιάσε μὲ κανεὶ ἔτσι !»

Καὶ ὕστερα καὶ πάντα ἡ ἀστραπὴ τοῦ μαχαίριου κ' ὁ βρόντος
του κ' ὁ παφλασμὸς τοῦ αἵματος, ποὺ γινότανε γύρω καὶ ἄγχις
μέσα στὴν πρωὶνὴ δροσιά...
Μετάνοια ποὺ πῆγα, ἐτελείεσε ὁ ἀσυλλόγιστος φίλος μὰς.
Φοβᾶμαι πὼς ἐκείνα τὰ κεφάλια θὰν τὰ βλέπω γιὰ
πολὺν καιρὸ στὸν ὕπνο μου.

Γίνεκε λίγη σιωπὴ. Ἐπειτὰ ἡ κουβέντα μὰς
πῆρε ἄλλο δρόμο.

— Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέ-
ρες ξανασητάσαμε μὲ τὸ γέ-
ρο παρᾶ. Τὰ γκοφάρια
εἶχανε πληθύνει στὰ νερά

μας και πιά ξω από το λιμάνι, κατά την Καραθώνα, άλλοι ψαράδες είχαν κάνει χρυσές δουλειές από ροφόπουλα και συναγίδες... 'Η άνοιξη, με το φεγγάρι, είναι η καλύτερη εποχή για τα ψαρέματα του άφρου, ή στα κρεμαστά νερά για πετρόψαρα. Δεν πρέπει ν' αφήνεις κανείς την ευκαιρία να χάνεται.

— Θά σκορπίσουμε και παραγάδια, είπε ο Φώτης. 'Εχω σκουλήκι φίνο, ζωντανό... Λοιπόν, άποψε;

— Καλά, Φώτη, άποψε. Νά με περιμένεις δίχως άλλο...

Θά ήταν δέκα ή δώδεκα, όταν ή βάρκα, με το πανάκι της φουσκωμένο από τον άπόγειο, γλιστρούσε στα νερά του λιμανιού, με την πλώρη κατά την άνοιξη θάλασσα. 'Αντίκρου μας μαυρολογούσε το Μπούρτζι, το τραγικό νησάκι που χρησιμοποιεί για κατοικία του Δημίου. Σύννεφα κρύβανε το φεγγάρι. 'Ενα παραθυράκι ψηλά ήτανε φωτισμένο.

— 'Ανάβει και νιγλή ο καταραμένος, αυτό τοίλειψε. Ζιζάρη τέτοιε νιγέλου! (Φωτιά νά σέ κάψει!), μουρμούρισε άρβανίτικα ο γέρο ψαράς και τραβώντας τη σκότα έκανε τη βάρκα να λοξέψει, ξεκινώντας πέρα από τη φωλιά του Μπούγια. 'Από μακριά έρχονταν βαθύ το μούμουρο της ταραμένης θάλασσας.

— Θαρρώ πως θάβουμε άγέρα άξω, μπάριμπα Φώτη; είπα.

— Θά πάω... θά πάω, άπάντησε κείνος.

Και γά έμπιστεύτηκα στην πείρα του.

Γρήγορα ή βάρκα μας άφησε πίσω το Βραχίονα και λοξεύοντας άριστερά έσκιζε τ' άλαφροκινάτιστα νερά, μπαίνοντας στον Ισκιό που έρχινε κατου ο μουντός όγκος του 'Ιεσ-Καλέ. Πόμο τ' άγέρι το στεγανό και φούσκωνε όλοένα το πανί μας. Μά ο ψαράς ο Χελιώτης δεν ήταν ευχαριστημένος. Κάθε τόσο κοιτάζε γύρω και μουρμούριζε άρβανίτικα στα δόντια του.

— Κι' άν μάς πιάση φουρτούνα ως την Καραθώνα, Φώτη;

Μιλιά ο Φώτης.

— Και τίποτα να μην πάθουμε, πάλι οι κόποι μας θά πάλνε χαμένοι, πρόσθεσε σέ λίγο. Τά ροφόπουλα θά τραβήσουν σά θάλαμια τους. Κι' όσο για τα κοκκάλια, τρέχα-γύρευε.

Μά ο Φώτης δεν τόρριχνε κατου. 'Εστριψε το τιμόνι κι' έβαλε πλώρη για την Καραθώνα με πείσμα άρβανίτικο: «Δαίμονι ντό πλεσέσι!...»

Είν' ένας κόρφος άνοιχτός στους καιρούς, μιιά έρημη άκρογιαλιά, άλλου χαλίκια, άλλου βράχοι. Πιά άπάντα μερικές καλύβες τσοπάνικες και τσοκοτεινό στόμα μιας σπηλιάς που χάσκει κατά τη θάλασσα. Μέσα στη σπηλιά είναι εκκλησιά, ή Παναγιά ή Κατακρυμμένη.

Σά φτάσαμε κεί με το κίλο, άνάψαμε το ψωροφάναρο. Στο φως του κοιτάξα το ρολόι μου. Μεσάνυχτα. 'Ησαν τα νερά του κόρφου, έδω.

— 'Ας ρίξουμε τα παραγάδια πρώτα, είπε ο σύντροφός μου, κ' ύστερα τραβήξω συρτή.

Τ' άγκιστρια ήταν έτοιμα, με τα δολωμάτα τους, και τα σκορπίσαμε γύρω. 'Επειτα φέραμε τη βάρκα στην άκρογιαλιά, την έδεσαμε και πηδήσαμε έξω να ξεμουδιάσουμε λίγο, περπατώντας. 'Ο Φώτης μάζεψε άφάνες, ένα μεγάλο σωρό, και τοίβηλε φωτιά. 'Η φλόγα λαμπάδισε ζωνητά, έξερόχοντα καίγοντας γρήγορα τρίζοντας κ' ή λαμψη, σκίζοντας το σκοτάδι, καθρεφτιζότανε μακρόσυρτη στη θάλασσα.

Καθίσαμε κοντά, πάνω στα βράδια και καπνίζαμε έγω το τσιγάρο μου, ο γέρος το τσιμπούκι του το γιουσουρένιο, χάρισμα ενός Ναπολιτάνου συντεχνίτη του... Κουβεντιάζαμε... Είπαμε παλιές ψαράδικες ιστορίες και, δεν έρω πως, ή κουβέντα γλιστρούσε σέ φαντάσματα και βρυκολάκους. Θαρρώ πως από κάποια διήγησή μου άστοχιά, γιατί έπρεπε να θυμηθώ πως στο ζήτημα αυτό ο γέρος έδειχνε όλη την αφέλεια της λιγής του ψυχής.

— Δεν πιστεύεις, δ; φώναξε, δεν πιστεύεις; 'Αμ ή όλα τα κοροϊδευτές σεις οι γραμματίζονμενοι... Ρώτα όμως και μένα πού είδα!... ΕΙ δ α, λέω, άκούς; μ ε τ α μ α κ ι α μ ο υ τούτα, όπως σέ βλέπω τώρα δά!

— Και τι είδες, Φώτη;

— Δέ σοβ λέω.

— Γιατί;

— Γιατί θ' άρχισης πάλι να με λες άλαφροίσκιωτο και νεαρόδοπαρμένο, και θά μαλώσουμε, όπως την άλλη φορά... 'Ας κουβεντιάσουμε καλύτερα γι' άλλα πράματα... Νά, άς πούμε για... πολιτικά.

Έδω είμαστε πάντα σύμφωνοι. Κ' έτσι άρχισε μια άσπρη συζήτηση γι' άσφαλα της Δεληγιαννικής πολιτικής, ήτοι του «άθλιου κορδονιού» που είχε καταντήσει τους πολλούς να τρώνε «έξηγταπέντε το ψωμί και δέκα το λεμόνι!» 'Ηταν άπελπισία!... «Μελά τοι νασού!...»

Έτσι πέρασε μιιά-δυό ώρες. 'Ητανε καιρός πιά να βγάλουμε τα παραγάδια μας και γά γυρίσουμε σ' 'Ανάπλι, τραβώντας και συρτή με την όρμη της βάρκας.

Το ψαρέμα μας δεν ήτανε πολύ πλούσιο, μά όχι και φτωχό, όπως φοβόμουν. Ένα πανέρι γεμάτο πετρόψαρα, που λαχταρίζαν και γυαλοκοπούσαν άσημένια στο φως του φαναριού.

'Ανοίξαμε το πανί και βάλαμε πλώρη για τ' 'Α-

νάπλι. Μά πιά πέρα από την Καραθώνα ο άγέρας δυνάμωσε. 'Η βάρκα μας σκαμπανέβαζε...

Σύννεφα μεγάλη, μαύρα, μιιά κρύβανε το φεγγάρι, μιιά το έσκιζαν—φεγγάρι λευκό, γερό. «Θά μάς χορέψω», είπα, κι' ο γέρος το παραδέχτηκε τη φορά τούτη. Μά και τι νά πη, πού ή θάλασσα-σταραχή όλοένα και φουρτούνιαζε, φοβερίζοντας νά μάς συνεπάρη και το κύμα μάς έφτυνε κατάνυκτα τους άφρους του; «Φτωχό σος, άνθρωπάκια!» Μά ή «Φτερωτή» ήτανε γερό σανίδι, πού λέει ο λόγος, και το χέρι του μπάριμπα Φώτη κρατούσε στερεά κ' έπιδείκνυε τη σκότα...

Σέ μιιάμιση ώρα είχαμε φτάσει στο έμπα του λιμανιού. 'Η θάλασσα-σταραχή δεν έπανε ούτε δώ. 'Η προκυμάλια ήταν έρημη, τα φανάρια της σβυστά. 'Ακούγαμε το χτύπο των κυμάτων που έσπαν στα μονοράγια και ρατούσαμε ο ένας τον άλλο να πιάσουνε να πιάσουνε στεριά πιά σίγουρα. Κι' ως τόσο περπατούσαμε κοντά από το Βραχίονα, πού το παμπόλαιο φανάρι του τρανταχότανε σύγκρουσι από το στύλο του, και πλέαμε έχοντας άριστερά μας, διακρίσιμα μέτρα πέρα, στο Μπούρτζι, σκοτεινό, γεμάτο μυστήριο.

«Άξαφνα, μέσα στη βουή των στοιχείων, μάς φάνηκε πως έρχονταν φωνές ανθρωπίνες, μακρινές, κομμένες... Οι φωνές δεν έρχόνταν από τη στεριά, ούτε από το καραβοστάσι, όπου έβριζαν τα σκονιά και οι άνιγες των άραγμένων καϊκιών. 'Ητανε πανερό πως οι φωνές έρχονταν από τη θάλασσα πού άφροκοπούσε άριστερά μας. Είπα:

— 'Ακούς;

Κι' ο γέρος ψαράς, με το γυμνασμένο αυτί, άπάντησε:

— 'Ακούω... Φωνές ανθρωπίνες!

— Από τη θάλασσα...

— Από το Μπούρτζι!...

Μέσ' από ένα σύννεφο πρόβαλε το φεγγάρι το λευκό. Πίνακε φως. Και τότε είδαμε κάτι άνεπέντεχο. Κοντά στο τρανιό νησι του λιμανιού, δυό, τρία, πέντε κεφάλια—μπορεί και περισσότερα—ν' άνεβοκατεβαίνουν στα ταραγμένα νερά, μιιά νά κρύβονται, μιιά νά βγαίνουν στον άφρο. Κι' άκούσαμε πάλι την άγανία τους, σάν από λαρόγνια πού τά σφίγγει ο τρόμος του θανάτου, ή λαχτάρα του χαμού. Λόγια δεν έξεχωρίζαμε, παρά ένα μουγκρητό βαθύ, πού γινόταν ένα με το όρχο των κυμάτων που σπάζανε σά βράχια του νησιού.

— 'Ανθρωποι κινδυνεύουν! είπα στο σύντροφό μου. Μά κείνος, άρπάζοντας το χέρι μου και σφίγγόντας το δυνατά, έμουρμούρισε:

— 'Οχι! Είνε οι προχτεσινοί!... οι κορμένε!... αί-τοι είνε!...

Η σγκινιμένη φωνή του γέρου τάραιε και τη δική μου ψυχή. 'Ηταν ή ώρα; ο τόπος;—δεν έρω... 'Η άλήθεια είνε πως δεν εύρηκα λέξη να πώ, μόνο κοιτάξα σαστισμένος. Και καθώς το φεγγάρι έκρουσε τ' άντικρύ το παραθυράκι, ένα μαύρο πρόμα φάνηκε πίσω από τ' άγκυλλά και σάλεψε κ' ένα φαναράκι σηκώθηκε στο ύψος έκεινο και φώτισε μιιά ξερογκιανή μορφή.

— Νάτος!... 'Ο Μπόγιας! είπε ο σύντροφός μου. Κοιτάει τους κορμένους πού βρυκολάκιζαν γύρω του νά τον πείδωσουν... Ζιζάρη τετε νιγέλου! Καταραμένος!...

Μιιά στιγμή ακόμη, γεμάτη άγωνία. Το φεγγάρι κρύφτηκε ξανά στα σύννεφα, το φαναράκι κατέβηκε και το σκοτάδι χύθηκε πιά πηχτό, στον οθρανό, στη θάλασσα, στις ψυχές μας. Είχαμε ξυπνάσει πιά στο καραβοστάσι, και το σφύριγμα του άνερμου στις άνιγες σκέπαζε κάθε άλλο όρυφο. Στο ύπαστογο του άνικρυνού Τελενέλου ο τσιγγός βροντούσε δυνατά, με ρυθμό... 'Ενα καραβόκαλο οδούλαζε φοβερίζοντας τους Ισκιους και τα κύματα. Κι' άνθότανε σιιά καμιά σ' όλη την προκυμάλια...

«Ο, τι είχαμε δει, ό, τι είχαμε άκούσει, μάς φαινότανε σάν ένα κακό όνειρο, γρήγορο, έφιαλτικό. Και δέ θά πιστεύαμε ποτέ την άλλόκοτη αυτή παρυσία, άν δεν είμαστε δυό μαζί πού την είδαμε»

Όταν πατήσαμε στη στεριά, το αίσθημα της σιγουριάς ξανάφρεε κάποια γαλήνη στην ψυχή μου και ρώτησα:

— Μά τι νάητανε αυτό, μπάριμπα Φώτη;

— Δεν είπα; Οί κορμένε!... Τά κεφάλια τους πού βρυκολάκιζαν...

— 'Επειτα;

— Τι άλλο;... Κ' έπαιτα...

«Ο γέρος στάθηκε συλλογισμένος. Σέ λίγο, είπα:

— Σάμπως είνε ή πρώτη φορά;...

«Έτσι γίνεται κάθε φορά πού θά δουλέψη αυτός ο τρισκατάρατος ή μηχανή του. Για νύχτες τριγυρνούν φαντάσματα γύρω από το Μπούρτζι!

— Και φαντάζουν; ρώτησα. Πώς μπορεί;

«Ο γέρος δεν άπάντησε άμέσως. Μά, καθώς προχωρούσαμε στο σκοτεινό καλντερίμι, μουρμούρισε:

— Άλλάτε δεν έφώναζαν... Είνε ή πρώτη φορά.

Παραπάνω έχωραστήκαμε. 'Ο Φώτης δεν ήθελε νά μείνι στη βάρκα του. Πήγαινε στον Ψαρομαχαλά, νά κοιμηθί στο σπιτάκι του, και πρίν το μεσημέρι θά περνούσε από το δικό μου νά φέρη βουρλιμένα δυό, τρείς όκάδες ψάρια—το μερτικό μου.

— Καλά, Φώτη... Ένα ρο-

Νέκ υφάσματα

Υστερα από τ' άρχινα, από τ' άχυρόνια και από τ' άλαστιγέ-νια ρούχα, νά και ρούχα άπό... κουνελόμαλλο. Τέτοια υφάσματα άρχιζε νά κατασκευάζη ο Όικος Ούγκιέτι της Σαβοΐας. Και όσοι τ' άφύρεσαν είνε ένθουσιασμένοι, γιατί είναι πολύ πιό ζεστά από τ' άλλια, έλαφρά και λεπτά σάν μεταξωτά. 'Η νέα αυτή έφεύρεσις δεν μπορεί δυστυχώς νά ένθουσιασθί τον πολόν κόσμο γιατί τά κουνελούφρασινα είναι πανάκριβα. 'Η μόνη παρηγοριά πού μένει είναι πως άν έπιρριπτή στους πλούσιους αυτή ή μόδα, τότε οι φτωχοί θ' άγοράζουν φτηνότερα τ' άλλα υφάσματα.

3.000.000 δόντια

Στη Φιλαδέλφεια τή: 'Αμερικής λειτουργεί το μεγαλύτερο εργο-στάσιο πού συμβίνει σ' αυτή το εργοστάσιο είναι ότι εργάζονται μόνο γυναίκες και δεν υπάχει ούτε έχνος άνδρος—έστω και γιά δείγμα. Οι εργάτριες του έχουν έπιδόθ ή από τ' άμικρά τους χόνια σ' αυτή τη δουλειά και παίρνουν κολοσιανά ήμερομίσθια, γιατί έχουν άποκτήσει μοναδικήν ειδικότητα. 'Η ήμερομίσθα παραγωγή του εργοστασίου αυτό είναι 3.000.000 δόντια!...

Φυτά... Θησαυροί

Στάς Φιλιππίνες Νήσους βλαστάνει ένα είδος μπαμπού, πού το λένε οι Ιθαγενείς «α μ π α σ ί ρ» και πού καμιά φορά κρύβει στην κορυφή του πολύτιμα και πολύχρωμα πετρώδια. Έννοείται, ότι αυτό είναι λαχέτο πού σπάνια πέφτει, ενώ υπάχουν και κίτι καρδιά (κοκ) πού κρύβουν συχνότατα στο κέλυφος τους μικρά μαργαριτάρια μεγέθους κεφαλιού καρφίτσας ή ρεβιθιού. Οι Ιθα-γενείς όμως δεν δίνουν και τόση σημασία στα μαργαριτάρια και προτιμούν νά τά... τρώνε μαζί με τ' ά καρδιά!...

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Νεκροί... βρασμένοι!...

Κατά τον μεσαίωνα, κατά την περίοδο των σταυροφοριών δεν υπήρχε κανένας τρόπος βαλσαμώσεως των πτωμάτων των έγγενών πού πέθαιναν πάνω στη μάχη γιό την θρησκεία τους. Και όμως οι περισσότεροι είχαν έκφρασει ως τελευταία τους επιθυμία νά μεταφερθί το πτώμα τους στην πατρίδα τους και νά ταφί στην πατρική γή. Για νά μπορέσουν λοιπόν νά έκπληρώσουν τις τε-λευταίες έντολές των άρχων τους οι σταυροφόροι άπεφάσαν νά κοιταξίσουν τα πτώματα των νεκρών και νά τά βράσουν έπί ώρες μέσα σέ νερό και κρασί, έως ότου χωρίσουν τά κοκκάλια από το κρέας! Τά κοκκάλια έπειτα τά άρωματίζαν και τά έστελναν στην πατρίδα εκάστου άγγενούς.

Έτσι όταν ο Λουδοβίκος κόμης της Θουριγγίας πέθανε στο γυ-ρισμό από την πρώτη σταυροφορία κατά τον 'Οκτώβριο του 1189 στην Κύπρο, ο άδελφός του διάταξε νά βράσουν το πτώμα του και νά κάνουν την καρδιά του σάχη. Τά κοκκάλια λοιπόν και την καρδιά του τά πήρε κατόπιν μαζί του στη Γερμανία και τά έθαψε εκεί πέρα, το κρέας όμως θάφτηκε στην Κύπρο.

Το πτώμα του Γερμανού αυτοκράτορος Φρειδερίκου Βαρβαρόσ-σαν μεταφέρθη στην 'Αντιόχεια και εκεί βράστηκε. Το κρέας το έθα-ψαν στη μητρόπολη της πόλεως τ' ά δε όστά τά έθαψαν στην Τύρο. Έπίσης όταν ο κόμης της Θουριγγίας Λουδοβίκος ο Δ', ο σύ-ζυγος της 'Αγίας 'Ελισάβετ, πέθανε στο 'Ουλάντο από πανώλη, το πτώμα του κατ' άρχάς τυλίχτηκε μέσα σέ λευκά σάβανα. 'Υ-στερα όμως άπεφάσαν νά τον βράσουν. Τά κοκκάλια του τά έθα-ψαν σέ ένα ώο και μεγάλο κιβώτιο, το όποιο έφώρτωσαν σ' ένα άλογο. Έτσι οι συμπολεμιστάι του μετέφεραν τ' άστά του άρ-χηγού τους στην πατρίδα του. Στο δρόμο όταν ήθελαν νά ξεκου-ρασθούν έβρασαν το κιβώτιο με τά κοκκάλια μέσα σέ μιιά εκκλησία, το σκέπασαν με ένα κουβούκλιο, και άναβαν γύρω—γύρω κεριά και λιβάνια.

Κατά τον ίδιο τρόπο μετεφέρθη στην Γαλλία και ο νεκρός του 'Αγίου Λουδοβίκου του βασιλέως της Γαλλίας, όταν πέθανε το 1270 στην Τύνιδα κατά την δεύτερα του σταυροφορία. Τά σπλά-χνα του μετεφέρθησαν και θάφτηκαν στην Σικελία σύμφωνα με την επιθυμία του βασιλέως. Καρλότος της 'Ανδελαούσης, τά κοκ-κάλια όμως τοποθέτησαν στην ώριμένη τους ύστη στην εκκλη-σία του 'Αγίου Διονυσίου στο Παρίσι, όπου έθαπτόντε όλοι οι βασιλείς της Γαλλίας.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΜΑΡΞΕ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ

Μόλις βρέθηκαν μόνοι στη βεράντα η κυρία Ντεμπόρντ άφησε να ξεσπάσει η θυέλλα που τη συγκρατούσε τόσες ώρες μέσα της :

— Άχ, Άχίλλεα, Άχίλλεα ! φώναξε. 'Η κατάσταση αυτή δε μπορεί πιά να εξακολουθήσει. Δέν εκλείπει ακόμα χρόνος που παντρευθήκαμε, και όμως φαίνεται σά να μέ βαρεθήκες, σά να ζητάς να βρεις καμιά άλλη γυναίκα.

— Έγώ ;

— Ναι, ναι, έσύ. 'Εννοια σου και σέ παρακολουθούσα προσεκτικά όλη τη βραδυά. Δέν έπαυες ούτε στιγμή να κάνης κόρτε μ' όλες τις γυναίκες που ήταν εκεί, ναι, με όλες, με την κυρία Μωτιβιέ όπως και με την κυρία Μπονμαίν, με την άνεψιά του εισαγγελέως όπως και με την εξαδέλφη του στρατηγού... Μου φαίνεται μάλιστα — μάν δέν είμαι βεβαία — πως έκανες και της δούλας τά γλυκά μάτια...

— Βαλεντίνη !..

— Έλα τώρα : περιττό, και άνωφελές, να τ' άρνηθής. Είσαι τέρας !... Άχ ! γιατί να φανώ τόσο άμυαλή να πάρω άντρα ένα Δόν Ζουάν, έναν άνδρα που έχει βάρος στη συνείδησή του τόσους αυτοκτονίες γυναικών !...

'Η κυρία Ντεμπόρντ ήτανε μια ώραία και λεπτοκομωμένη γυναικούλα, με κατάξανθα, σά χρυσάφι, μαλλιά, με μάτια σκοτεινιασμένα απ' την όμιχλη κάποιας μυστηριώδους ήδυσπείας. 'Η κινήσεις και ή χειρονομίες της είχανε κάτι τό θεατρικό.

'Ητανε κόρη ενός απ' τους πλουσιώτερους εισοδηματίες της περιφέρειας. Και ή μεγάλη της προίκα της επέτρεπε να πάρη έναν άντρα του γούστου της. Πολλοί ύποψιοι γαμπροί παρουσιάστηκαν. Μά κείνη τους είχε άποκρούσει όλους γιατί κανείς, κατά την αντίληψή της, δέν πραγματοποιούσε τον ιδεώδη τύπο, όπως τον είχε φαντασθεί σ' αυτή.

'Ηθελε να πάρη άντρα ώραιό, ψηλό, μ' επιβλητικό παρουσιαστικό. Πρό παντός ήθελε να πάρη έναν άντρα ίκανό ν' άγαπήσει με τρελλό κι φλογερό πάθος, έναν άντρα κατακτητή, που να είχε στο ένεργητικό του πολλές, πάρα πολλές κατακτήσεις — ένα Δόν Ζουάν, με δυο λόγια. Τήν επιθυμία της αυτή την είχε εκδηλώσει και στον πατέρα της, που κουνούσε τό κεφάλι γιά να μη δυσαρεστή την άγαπημένη του μοναχοκορη.

Μά τέτοιου είδους άντρας δε βρισκόταν ούτε γιά δείγμα στη μικρή και ήσυχη έπαρχιακή πόλη τους. Και ή Βαλεντίνη άρχισε να φοβάται σά σοβαρά μήπως θά ήταν άναγκασιμένη να περιμένη πολλόν καιρό γιά να εκπληρωθώ τό ιδανικό της — όταν, ξαφνικά, φάνηκε στον τόπο τους ό Άχίλλεος Ντεμπόρντ.

'Ηταν άπλως γραμματέας ενός συμβολαιογράφου που μόλις τότε είχε εγκατασταθεί σέ κείνη την έπαρχία, άγνωστος σ' όλους, χωρίς περιουσία, χωρίς γνωριμίες.

Μά και τί όμορφος άντρας που ήτανε ! Είχε κορμοστασιά ταυρομάχου. 'Ηταν κοινού σχετικώς άναστήματος, μά ιδώματος και με δειμένο κορμί. Μάτια κατάμαυρα, πρόσωπο χερμαπαρόνιο και στο βάθος των γλυκών ματιών του έλαμπε μια φλόγα, που θά μπορούσες ν' άνάψη φωτιά στις καρδιές όλων των 'Ισπανίδων !

Απ' την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε ή Βαλεντίνη, ένοιωσε στην ψυχή της κάποια συγκίνηση γι' αυτόν. Μά ή συγκίνηση της υπήρξε μεγαλύτερη όταν έμαθε από τις φλυαρίες των φίλων της — που δέν είχαν τότε και άλλο θέμα συζητήσεως — την προηγούμενη ζωή του νέου.

Θέ μου ! τί περιπετειώδης ζωή, τί τρικυμισμένη ύπαρξη ήταν ή δική του !...

Στό Παρίσι, όταν σπούδαζε νομικά, είχε περάσει ζωή όλο έρωτα και γλέντια. 'Ηταν άμέτρητες ή κατακτήσεις του. Καμιά γυναίκα δέν μπορούσε να του άντισταθώ. Έλεγαν μάλιστα πως κάποια περίφημη Ιταλίδα ήθοποιός, ή Άδελίνα Πετρόκι, σκοτώθηκε από άγάπη γι' αυτόν.

'Η Βαλεντίνη δέν έδίστασε περισσότερο. Έκανε τ' άδύνατα δυνατό να τον πάρη άπ' ατρά της. Και τον πήρε.

***

'Ενα χρόνο είχαν περάσει μαζί. 'Η κυρία Ντεμπόρντ, ικανοποιημένη πιά, θεωρούσε τον έαυτό της ως την πιό εύτυχιμένη γυναίκα του κόσμου.

Αισθάνονταν άπειρη ήδονή όταν συλλογίζονταν πως είχε ένα σύζυγο τέτοιον όπως

ΣΗΜ. 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ' : Τό διήγημα αυτό θυμίζει τον 'Άγνο Γλέντζε' που παιζότανε στο Κοτοπούλειο. Είναι μόνον διαφορετικό τό τέλος...

τον είχε όνειρευθεί — ένα σύζυγο που τον απέσπασε απ' την άκαλιά τόσον άλλων γυναικών.

Όστόσο ό Άχίλλεας δέν ήταν εύτυχισμένος όσο ή γυναίκα του. Από τον πρώτο κιόλας μήνα του γάμου τους, ή Βαλεντίνη του έκανε προμερές σκηνές ζηλοτυπίας. Και τις στιγμές ακόμα που βρισκότανε στις τρυφερότερες συζυγικές διασχέσεις, του έλεγε ξαφνικά :

— Όρκίζου με πως έξασες τά περασμένα, τις παλιές σου έρωτικές περιπέτειες !

— Η :

— Δολοφόνο ! Πήρες στό λαμό σου εκείνη τη δυστυχήμένη την Πετρόκι !... όρκίζου με πως μ' άγαπάς περισσότερο από τη μακαρίτισσα !...

Οι σκηνές αυτές επαναλαμβάνοντο, τακτικά, στερεότυπα. Και σήμερα ακόμα, μόλις γύρισαν από μια οικογενειακή έσπερίδα, όπου πέρασαν τήν βραδυά τους, ή Βαλεντίνη άρχισε πάλι να τον κάνει την ίδια σκηνή.

— Και δέν έπανε να λεί ;

— Δέ μ' άγαπάς πιά ! Ποτέ σου δέ μ' άγάπησες με την καρδιά σου ! 'Α !... αυτή ή κατάσταση δέ μπορεί να εξακολουθήσει !...

Βρισκόντουσαν μόνοι στη σιωπηλή βεράντα. Τό γλυκό φως της λήπας έπλωνε ένα χρυσό ανάλαμπο θάμνος γάμου τους.

***

'Αξαφνα ό Άχίλλεας έκανε ένα άπορυστικό κίνημα και της είπε :

— Ναι, έχεις δίκιο : ή κατάσταση αυτή δέ μπορεί να εξακολουθήσει άλλο. Έλα, κάθισε κοντά μου να σου πω κάτι...

'Εβαλε τη γυναίκα του να κάσσει έπλα του, σ' ένα φθινό καναπεδάκι και της έπιασε τά χέρια :

— 'Η ζήλεια σου μου καταστρέφει την εύτυχία μου. Πρέπει να πάψεις να μέ τρελός έχω να σου εξομολογηθώ κάτι. Άκουσε με καλά, και σου υπόσχομαι πως αυτό που θά σου πω θά σου προσένησει μεγάλη χαρά... 'Ως τώρα σου έλεγα ψέματα... Πες μου δέν πέρασα στό Παρίσι περιπετειώδη ζωή. Άπεναντίας, πέρασα μ' ζωή πολύ περιωρισμένη, άφιερωμένη στη μελέτη. Σ' άν έδω ύποκρινόμουν τό μεγάλο γλέντι και τον κατακτητή γυναικών, αυτό τίποτε έπειδή είχα τό λόγο μου.

'Η κυρία Ντεμπόρντ, τον κοίταζε στωικώς υψίζοντας νευρικά τό μανδύακι της στό δάχτυλό της. Τέλος τον ρώτησε, με φθονική φωνή.

— Και πώς τί δηλαδή ή κοινωδία ;

— Γιά να σ' άρέσω. Μου είπανε πόσο ήθελες να πάρεις έναν άνδρα Δόν Ζουάν, πόσο ρομαντική είσαι. Δοκίμασα λοιπόν γιά να τό διαδώσω με τρόπο πως υπήρξα πράγματι Δόν Ζουάν γιά να τραβήξω την προσοχή σου...

— Και ή Άδελίνα !...

— Δέ σκοτώθηκε γιό μένα, σου τό όρκίζομαι !

— Πώς μπορεί να μου τό άποδείξεις ;

— Μά ή Άδελίνα Πετρόκι δέν υπήρξε ποτέ ! 'Ενα φανταστικό πρόσωπο ! Μπορείς να ζητήσεις άπ' τό Παρίσι να λάβει, πληροφορίες.

'Η κυρία Ντεμπόρντ σηκώθηκε τότε άπότομα άπ' τον καναπέ ! Κάποια φλόγα θυμού και άηδίας έλαμπε σά μάτια της. 'Ο Άχίλλεας έκανε να την άγκαλιάσει, μά κείνη τον έσπρωξε πέρα περιφρονητικά.

— Βιάσου !...

— Εκείνος τότε κατάλαβε — κ' έσκυψε τό κεφάλι. Μόνος του είχε καταστρέψει όλο τό γόητρο τό όποιο έξασκούσε στη γυναίκα του.

Τή στιγμή άκριβώς που νόμιζε ότι ή Βαλεντίνη θά τον άγαπούσε άκόμη περισσότερο, έκείνη τον είχε σπρώξει σάν τό χειρότερο έχθρό της, έπειδή δέν ήταν πράγματι ό Δόν Ζουάν, που είχε όνειρευθεί, έπειδή είχε έξικατήσει τό ισρώτερα όνειρα της νεότητός της.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΣΟΦΟΙ !

'Η σοφία των αρχαίων ελληνίδων. Κατά τον μεσαιώνα. 'Η ώραία καθηγήτρια του Πανεπιστημίου της Φλωρεντίας. 'Η δοκιμασία μιας ειδικότερης σοφής. Τιμμή και δεξιά πρὸς τὸ γυναικείον πνεύμα. Μία περίφημη μαθηματικός. 'Η βασίλισσα της 'Ελλάδας 'Ολγα μία από τὰς σπουδαιότερας γυναίκας τῆς εποχῆς τῆς. 'Οπου ή 'Ολγα συζητῇ λατρικῇ με τὰς λατρικὰς κορυφὰς τῆς Εὐρώπης. Τί ἔγραφαν ή ἑφημερίδες, κ.λ.π.

Οί μισογύνοι θά μορφάσουν υόλις θ' άνεικρύσουν τον τίτλο του παρόντος άρθρου. «Ύψιστε θεέ !» θ' ανακράξουν, «πὸς εἶνε δυνατόν νά συμβαδίσῃ ή σοφία — που άπαιτεῖ γερὸ μυαλό, μεγάλη προσοχή και ήπιμονή — με τήν γοναίκα, που δὴν ἔχει, κατά κανόνα, γερὸ μυαλό, που δέν μπορεί ποτε νά δώσῃ προσοχή σέ σοβαρά πράγματα και που εἶνε τό πιό άνυπόμονο πλάσμα του κόσμου ; Εἶνε βλέπετε κάτι πράγματα τά όποια συνήθισαμε, άπό αἰώνες τώρα, νά τά θεωροῦμε ὡς άποκλειστικῇ ιδιοκτησίαν του άνδρός. 'Ενα άπ' αὐτά εἶνε και ή μεγάλη κόρφοση, ή σοφία. Μά στήν φύση ὑπάρχουν και ἑξαιρέσεις. Κοί ἑπειδή ή ἑξαιρέσεις αὐτές άγγίζουν ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, τά όρια του τετραγώνου και του ὑπερκυκλίου, γι' αὐτόν τον λόγο μᾶς παρουσιάζεται το φαινόμενο όταν βγῇ καμιά γυναίκα, σοφή, να εἶνε ἀπείρως σπουδαιότερη κι' άπ' τὸ σπουδαιότερο άνδρα του κόσμου. Μερικές τέτοιες θαιμασίες — ὁπίστευτες μπορούμε νά πούμε — ἑξαιρέσεις θά σάς ἀναφέρουμε τώρα.

***

'Ας άφήσουμε κατά μέρος ὀρισμένες αρχαίες ελληνίδες, (όπως τήν Ὑπατία, τήν Διομήνη του Πλάτωνος και τις κόρες του Πυθαγόρα), που ἔδωσαν όλες δείγματα ἑξαιρετικῆς πολυμαθείας. 'Ολες αὐτές ὤφειλαν τήν σοφίαν των στήν διάδοσιν των γραμμάτων και τήν σοβαρὴν ἀνατροφή των γυναικῶν τῆς εποχῆς των.

'Ας ἔλθουμε στόν σκοτεινὸ μεσαιώνα, στήν εποχή τῆς ἀμαθείας και τῆς τρομερῆς σκληριάς των γυναικῶν. Κατά τον ΙΓ' αἰώνα ή 'Ιταλία ἄβελλα ἔγραφε περισπούδαστα συγγράμματα περί λατρικῆς, ή δέ Νοβέλλα, που ἔζησε κατά τον ΙΔ' αἰώνα, ἀντεκατέστησε κάποτε τό σοφὸ πατέρα της 'Ιωάννην ντ' Ἀντρέα... στήν ἑδρα τῆς Νομπολιγίας, στό Πανεπιστήμιον τῆς Φλωρεντίας !... Λέγε μάλιστα γι' αὐτήν πως ήταν τόσο ὡραία, ὡς τῇς Ἡρωτανεία του Πανεπιστημίου τήν ἔβαζε νά διδάσκῃ πίσω από ένα παρκατέσπασμα, ἑπειδή οἱ φοιτηταί, ὑμυπομένοι αὐτῇ τήν καλλονή της, δέν πρόσχαν καθόλου στό μάθημα !... Και ἔδιδασκε τόσο καλά τήν ἐπιστήμην τῆς Νομπολιγίας, που ἀπαιτούσε τεράστιες γνώσεις ὡςτε μετά τον θάνατον του πατέρα της, ἀνέλαβε τή θέσιν του.

'Αλλο φαινόμενο παρά φθὺν εύφυμίας λαμβανόμενον, ἐννοεῖται, ὅτι ὅταν και τοῦ φύλου της, εἶνε ή ἑπίσης 'Ιταλίδα Λάουρα Μαρία Κατερίνα Μάτσι, ή ὁποία ἐγεννήθηκε σά 1711. 'Η νέα αὐτή ήτανε μόλις 21 χρονῶν, όταν στίς 17 'Απριλίου 1732, παρουσιάστηκε στό Πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας και δ' ἐστέρησε ἐνώπιον δύο καρδινάλιων και ἀπειρών άλλων σοφῶν μὲ φιλοσοφική της πραγματεία !...

'Η Πρωτανεία του Πανεπιστημίου, γιά νά βεβαιωθῇ καλλίτερα περί τῆς σοφίας τῆς νέας αὐτῆς, ὡςτος πῶς οἱ παρενοχλούμενοι είχαν τό δικαίωμα νά της ἀποτεινούν διάφορες ἐρωτήσεις, ὁ καθένας στόν κάδο τῆς ἐπιστήμης του. 'Επτά σοφοί τῆς 'Ιταλίας ἐποφελήθησαν τότε άπ' αὐτήν τήν ἀδεια. Καί ή Μάτσι ἀπήντησε σέ όλα τά ἐρωτήματα μὲ θαυμαστή ἀκρίβεια. (Σημειώστε δέ πως άπ' αὐτοὺς τοὺς σοφοὺς άλλος ήταν ἀστρονόμος, άλλος νομικός, άλλος γιαντρός και άλλος πῶς μαθηματικός.) Καί κάτι άλλο ακόμα. 'Ολη αὐτή ή συζήτηση διετέλετο στή λατινική. 'Η Συγκλήτος του Πανεπιστημίου τῆς ἔχασε κυριολεκτικῶς. Καί τῆς ἀπένειμε ἐπίσημους τὸν τίτλο του καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς.

'Η ἑξαιρετικῇ σοφία της νεαρᾶς 'Ιταλίδος ἐνέπνευσε ὅλους τοὺς ποιητάς τῆς εποχῆς της, οἱ ὅποιοι της ἀνέφεραν ἐνθουσιαστικές τιμησεις τήν νεαρὰ καθηγήτρια του Πανεπιστημίου. 'Εκότη μάλιστα και ἀναιμνητικό μετάλλιο, τό όποιο φέρει άπ' τήν μιά μεριά τήν προσωπή της κι' άπ' τήν άλλή τήν κεφαλή της 'Αθηνᾶς.

'Η Μάτσι ἤξερε θανμάσια και ἀλγεβρα, γεωμετρία, ελληνική και λατινική φιλολογία. Έγραφε και πολύ καλούς στίχους. Σά 1733 παντρεύθηκε μὲ τον καθηγητῇ Βερντέτι, ἔκανε πολλά παιδιά μά εξακολουθοῦσε νά διδάσκῃ στό Πανεπιστήμιον. 'Από τό 1745 μάλιστα της ἀνέθεσαν και τήν ἑδρα τῆς Πειραιματικῆς Φυσικῆς. Πέθανε στίς 20 Φεβρουαρίου 1778. 'Ο θάνατός της δέ, ἐβύθισε σέ πένθος ὅλη τήν 'Ιταλία.

***

Γενικῶς, ή Βοιωνία ὡ-πῆρξεν αἱ Ἀθῆναι τῆς 'Ιταλίας. Εκεί ἐδίδαν ή διασμυότερες 'Ιταλίδες σοφές. 'Εκεί ἐδίδαξε και μια άλλη νέα, άλλο τέρας σοφίας, πολύ ἀνώτερο κι' άπ' τήν Μάτσι : ή Μαρία Ἀνιέζη.

Γεννήθηκε στό Μιλάνο, στίς 16 Μαρτίου 1718. Σέ ηλικία 8 ετών ἤξερε λατινικά, ελληνικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά και ἑβραϊκά. Σέ ηλικία 19 ετών παρουσιάσε στό Πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας 119 φιλοσοφικά θέσεις, ποὶ ἑδημοσιεύθησαν ἀργότερα με τὸν τίτλο : «Φιλοσοφικαὶ προτάσεις.» 'Ο πόθος τῆς μαθήσεως τὴν ἔκανε νά καταπιασθῇ και με τὰ μαθηματικά. Καί τότε μονάχα βρήκε τὸν πραγματικὸ της δρόμο. Γιατί ἐσημείωσε τόσας καταπληκτικὰς προόδους στήν δυσκολοτάτην αὐτὴν ἐπιστήμην, ἀνεκάλυψε τόσους νέους μαθηματικούς συλλογισμούς, ὡςτε νά θεωρεῖται και σήμερα ἀκόμα ὡς ἑνα άπ' τὰ μεγαλύτερα μαθηματικά κεφάλια του κόσμου. 'Ο πῶς Βενέδικτος ΙΔ' τῆς επέτρεψε σά 1750 νάντικαταστήσῃ στήν ἑδρα των μαθηματικῶν του Πανεπιστημίου τῆς Βονωνίας τὸν ἀσθενήσαντα πατέρα της.

Οἱ σύγχρονοί της τήν ἔβλεπαν σάν ἀνώτερη μοῖρα και από τήν περίφημην Ὑπατία, τήν κόρη του ἑξ' Ἀλεξανδρείας μαθηματικοῦ Θεωνος, ή ὁποία είχε διδάξει και κείνη μαθηματικά και φιλοσοφία μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας, γράψας και ἀστρονομικά συγγράμματα.

Μέ τήν πάροδον του χρόνου, ή Ἀνιέζη, παρατώντας τις φυσικές και θετικές ἐπιστήμες, ἄρχισε νά καταγίνεται και με τήν μεταφυσική. Καί ἀπέθανε μοναχῇ σά 1799.

***

Μιά άπ' τις πιό διάσημες γυναίκες που ἐλάμπρυναν τό Πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας εἶνε και ή Κλωταίδη Ταμπρόνι, ή ὁποία ἐγεννήθηκε σά 1758. 'Η σοφή αὐτή μᾶς ἐνδιαφέρει ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας περισσότερο δα τον λόγον ότι ἐδίδαξε και 'Ελληνικά από τό 1794-1798. Μεταξύ των πολυπληθῶν μαθητῶν της ήτανε και ό 'Ελλην ποιητής 'Ιωάννης Ζαμπέλιος.

'Όταν ὅμως ἐπρόκειτο νά δώσῃ δόκον μίσους κατά τῆς βασιλείας — ὡς ἦσαν τότε ή συνήθεια στή δημοκρατικῇ Βονωνία, γιά κάθε ὑπάλληλο που θά περνε δημόσια θέσιν — ή Ταμπρόνι ἀρνήθηκε νά δοκιμασθῇ και ή δημοκρατικῇ κυβέρνηση του τόπου της τήν ἔπαινε.

Σέ λίγο καιρό ό Βοναπάρτης κυριεύει τήν Βονωνία και ὀνομάζεται πρῶτος ὕπατος αὐτῆς. Καί, θέλοντας νά τιμῇ τήν ἔσχατον σοφίαν τῆς μεγάλης ἑκείνης γυναικός, κατέγραψε τὸν ὄνομα τῆς αὐτῆς σά ἑπαιτικό σά 1798. Μεταξύ των πολυπληθῶν μαθητῶν της ήτανε και ό 'Ελλην ποιητής 'Ιωάννης Ζαμπέλιος. Τότε ή Ταμπρόνι ἐπαγγέλετο στόν ἴδιον βίον. Πέθανε δέ σά 1817.

'Εγραψε ἄπειρα ἔργα, ὅλα ἑλληνικά. Κάποιος δέ Γάλλος δημοστῆς ἔγραψε, ὅμα πέθανε ή Ταμπρόνι, πως δεκαπέντε μοναχά ἄνθρωποι σ' ὅλη τήν 'Ιταλία μπορούσαν νά τήν καταλάβουνε καλά.

***

Φημισμένη ήτανε ἐπίσης στήν Εὐρώπῃ ή βασίλισσά τῶν 'Ούγων. (Οἱ Ἕλληνες σὺδέποτε ὑποπέπθησαν τήν ἔσχατον σοφίαν τῆς παλίας βασιλείας των και άν δέν μᾶς ἐπληροφόρουν περί τούτου οἱ ἔξνοι, δέν θά γνωρίζουμε τίποτα γιά τή μεγάλη ἐγκυκλοπαίδειά μόρφωσής της.)

Σά 1886 βρισκότανε σ' ένα λατρικὸ συνέδριον, στήν Κοπενάγη. Καί φαντασθῇτε τήν ἐκπληξή των σοφῶν, όταν ἄκουσαν τήν βασίλισσάν τῆς 'Ελλάδος νά συζητᾷ μαζί τους γιά τὰ πιό δύσκολα θέματα τῆς ἐπιστήμης των, με πεποίθηση και ἀκριβολογία που μαρτυροῦσαν γιά τήν τελεία γνώση του ζητήματος.

'Ο «Νέος ἐλευθερὸς Τύπος», ή μεγαλύτερη ἑφημερίς τῆς Δανίας ἔγραψε σά φύλλο τῆς ἐπαύριον, με θαυμασμό :

— 'Η βασίλισσα των Ἑλλήνων συνδιελέθη διά μακρόν πρὸς τον καθηγητῇ Μοτέτιαν περί ἱσοφορισμῶν, ἀντομίας, φιλοσοφίας, παθολογίας κ.λ.π. 'Ο γάμος σοφῶς καθηγητῆς ἐθαύμασε τὰς φιλολογίας και ἐπιστημονικῆς γνώσεως τῆς νεαρᾶς βασιλείας νεαρᾶς — ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶς τὸ παρελθόν — χαίτους.

Μετά τήν ἐπίσημον ὑποδοχὴν, ή ὁποία τῆς ἐγένετο, δέν ἤδυνήθη νά συνομιλήσῃ με περισσοτέρους ἐκ των παρευρισκομένων σοφῶν.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, εἶπε, θά ὀμιλῶν και πρὸς πολλοὺς άλλους ἀνὰ ἐπιστήμην παρουσιασθέν. Δέν μοὺ δίδεται συχνά ἀφορμή νά συζητήσω με σοφοὺς περί θεμάτων τὰ όποια μ' ἐνδιαφέρουν ἑξαιρετικά...

***

ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΙΒΔΗΛΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

ΤΟ ΙΣΤΙΟΦΟΡΟ «Τζών Μπέρνς» είχε φτάσει στη Νέα 'Ορλεάνη, όπου θα έμενε δεκαπέντε μέρες, ως την Τετάρτη επόμενη.

— Τι τύχη! Έλεγε ο Στέβ Ντορρέν στο συνάδελφό του ναύτη Μπαρνάι Ταμπάν, θα περάσουμε ώρα τα. Και οι δύο θαλασσοδύοι τράβηξαν άμέσως για την ταβέρνα της μαμάς Ταμπάν, της μητέρας του Μπαρνάι, την οποία όλοι οι ναύτες έλεγαν μαμά.

— Πώς γίνεται, έλεγε ο Στέβ καθώς έμπαινε στην ταβέρνα, και δεν ήρθε ακόμη να με συναντήσει η Κασσία.

— Η φτωχή Κασσία βρίσκεται ακόμα στη φυλακή, του απάντησε η μαμά Ταμπάν.

— Αυτό είναι το τυχερό μου, είπε ο ναύτης: να βρω, βγαίνοντας από το καράβι την καλή μου φίληνάδα στη φυλακή. Θα πάω να τη δω άποψη.

Μά, στο λιμάνι παρήλαυνε το καρνιβάλι και ο Στέβ, ξεχνώντας τη φίλη, παρεσύρθη μαζί με τους συντρόφους του από το τραλλό πλήθος που διασκεδάζει. Είχαν ξεπέσει με το Μπαρνάι στο καφενείο της μεγάλης πλατείας, όταν έφαγαν του έκανε εντύπωση η όμορφη της μικρής υπηρετριάς της Μαίρη, που τους σεβριόριζε.

— Είστε χαριτωμένη και γλυκιά σαν άγγελος, Μαίρη, της είπε. Ο καιρός άποψη είναι όμορφος... Τι θα έλεγες αν σου επρόκεινα να κάνουμε με τη βάρκα έναν περιπατομαζί;

— Και η δουλειά μου;
— Τι σημασία έχει! Έλα μαζί μου, επιθυμούσα να βρω μια σύντροφο, μια αληθινή σύντροφο της ζωής μου στην οποία να χαρίσω τονόμα μου...

Υστερ από λίγες μέρες ο Στέβ που είχε έρωτα υπήλξε τρελλά την Μαίρη την παντρεύτηκαν. Για μια βδομάδα ήταν εύτυχτοι με τη νέα της αναχώρησης έφτασε. Ο Στέβ άποχαίρετσε τους δικούς του με τη Κασσία, έλευθερη πια ήθελε να τον ακολουθήσει.

— Πάρε με μαζί σου, έλεγε στο Στέβ, ξέρω ότι χρειάζεστε μια καμαριέρα στο καράβι σας.

— Δεν μπορώ να σε πάρω, της είπε εκείνος γιατί είμαι παντρεμένος.

— Στέβ, σε ικετεύω... πάρε με... ευπλά-

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΡ ΜΟΡΡΑΝ .. .. Μαίρη
ΛΥΑ ΝΤΕ ΠΟΥΤΙ .. .. Κασσία
ΖΑΚ ΜΟΥΛΛΑ .. .. Στέβ
ΒΙΛΛΙΑΜ ΚΟΛΛΙΕ .. .. Μπαρνάι

κορώνα ή γράμματα. Αν αυτό το φράγκο έρθει κορώνα θα με πάρεις μαζί σου, αν έρθει γράμματα θα μείνω.

Η Κασσία δεν ριφωκινδύνευσε καθόλου παίζοντας την τύχη της, γιατί το νόμισμα που θα χρησιμοποιούσε ήταν φτιασμένο έτσι ώστε να πέσει κορώνα. Μά ο Στέβ το άντελήφθη και έφυγε πετώντας το νόμισμα και αφήνοντας την Κασσία.

Η Μαίρη έμαθε τις σχέσεις του με την Κασσία. Άπελπισμένη, θέλησε ν' αυτοκτονήσει και έτρεξε προς το λιμάνι, ζητώντας τη λημονιά στη θάλασσα.

— Να φύγω!... Να χαθώ!... σκεφτόταν. Θα πάω στη θάλασσα στολίζοντας

χνίσου με... για i άλλους θα βρω λεπτά όπουδήποτε και θα ρθώ να σε βρω.

— Όχι.

— Άκουσε λοιπόν: είσαι ένας άτρόμητος παίκτης...

— Άς παίξουμε την τύχη μου

Ο Μπαρνάι και ο Στέβ φάνηκαν κάτω στη σκάλα.

μ' ένα τριαντάφυλλο τα μαλλιά μου. Μά, αλλοίμονο! Δεν είχε ούτε λεπτό για να πραγματοποιήσει αυτό της το όνειρο... Έφαγα είδε να γυαλίζει κάτω ένα νόμισμα. Το πήρε γρήγορα-γρήγορα και έτρεξε ν' αγοράσει το τριαντάφυλλο που ποθούσε.

Μόλις όμως βγήκε απ' το ανθοπωλείο, δύο αστυνομικοί άρχισαν να την καταδιώκουν. Στραγγιζόμενη η φτωχή Μαίρη, άρχισε να τρέχει με όλη της τη δύναμη. Έφαγα ένοιωσε το έδαφος να χάνεται κάτω απ' τα πόδια της κ' έπεσε μέσα σ' ένα υπόγειο. Οι αστυνομικοί την άκολουθήσαν. Στο υπόγειο όμως που μπήκαν, είχαν μπει προηγούμενος ο Μπαρνάι και η Κασσία για να κλέψουν. Ο Μπαρνάι είδε τους δύο αστυνομικούς και τους τράβηξε δυο πιστολιές. Ο ένας απ' αυτούς έπεσε κάτω. Ο άλλος κατόρθωσε να σπλλάβη το Μπαρνάι.

Την άλλη μέρα μέσα σ' ένα νοσοκομείο δύο γυναίκες βρισκόταν να πλάι-πλάι. Η φτωχή Μαίρη που είχε σπάσει τα πόδια της κατά την πτώση της και η Κασσία η οποία είχε τραυματισθεί από τους αστυνομικούς στο υπόγειο. Η Μαίρη ήταν βαρειά χτυπημένη, μα ωστόσο σε λίγες μέρες άρχισε να συνέχεται. Τότε η Κασσία έπλησίασε το κρεβάτι της και της είπε:

— Πρέπει να συχωρέσεις το Στέβ για το κακό που σου έκανε. Έγώ φταίω...

Και την άποχαίρετσε.

Μόλις βγήκε απ' το νοσοκομείο η Μαίρη, έλαβε γράμμα από το Στέβ, ο οποίος της άνήγγειλε την προσεχή του επάνοδο.

Εύτυχής πιά, πήγε να βοηθόν τον άνδρα από τον οποίο είχε πάρει το τριαντάφυλλο:

— Γιατί είπατε στους αστυνομικούς να με συλλάβουν; του είπε.

— Γιατί το νόμισμα που μου έδωσες ήταν ψεύτικο. Ήταν κούφιο από μέσα.

Η Μαίρη είχε βρει κ' είχε αγοράσει το τριαντάφυλλο της με το ψεύτικο νόμισμα της Κασσίας, εκείνο ακριβώς με το οποίο είχε παίξει την τύχη της με το Στέβ ή άτυχη κόρη...

Σε λίγες ημέρες ο Στέβ ξαναγύριζε από το ταξίδι του. Μέσ απ' το πλήθος που χαιρετούσε από το λιμάνι την άφιξη του καραβιού ξεχώρισε μια όμορφη νέα που σάλευε το λευκό της μαντήλι. Ήταν η Μαίρη, η οποία σε λίγο τον έσφιγγε μ' αγάπη στην άγκαλιά της.

Η Κασσία άκουγε μ' ευχαρίστηση το όρατο αυτό παιδί που ήθελε να την κάνει συνέχό του.

Επήρε το κασέτο και την πίπα του ναύτη.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΑΡΙΝΑ ΜΠΕΛ .. .. Χάριελ
ΕΙ'ΝΑΡ ΧΑΝΣΟΝ Ζωρς Σμιθ
ΟΛΑΦ ΦΟΝΣ .. .. Ένρικ

άριστοουργήματα της Άναγεννήσεως άρχισε να καταλαμβάνεται από άπελπισία και ν' άπογοητεύεται για την τέχνη του. Και θα χανόταν άσφαλώς αν μια μέρα δεν έμάθαινε ότι οι Μπάρσον, πατέρας και κόρη, φτάνουν στη Ρώμη. Αυτό του έκέντησε την φιλοτιμία ή σκέψις ότι δεν θα είχε να επιδείξει τίποτε στους ευεργέτες του τον έκανε σαν τρελλό. Τότε η άνάμνησις της Σίγκριντ τον ενέπνευσε και άρχισε να έκτελλη μια ψυχή με άκράτητο ένθουσιασμό. Ο κ. Μπάρσον μόλις το είδε θαμώθηκε κ' έδωσε στην κόρη του την άδεια να ποίση για να τ' άποτελειώση ο γλύπτης. Τι ύπηρξαν αυτές, ή άφες που οι δύο νέοι βρισκότανταν μόνονι μαζί, το μαντεύει ο καθένας. Μά έπερασσαν γρήγορα. Οι Μπάρσον συνέχισαν το ταξίδι τους και ο Ένρικ ξανάρχισε τη δουλειά του. Η έτυχη του όμως είχε α γίνει μαζί με την Σίγκριντ. Αυτό του το έπείδει έλλοστε κ' ένα γράμμα του Μπάρσον, ο οποίος τον παρακαλούσε να τελειώση το γρηγορώτερο την ποτομή της κόρης του, γιατί ήθελε να της την προσφέρει επί τη ευκαιρία των γάμων της με τον σέο Ουίλλιαμ Σμιθ. Σ' αυτή την κατάσταση, ο γλύπτης άπελπισμένος, έκαμε κομμάτια το έργο του κ' έφυγε, θύμα μενάλης άπογοήσεως.

Πρόγματι στη Νέαπολη ο σέο Ουίλλιαμ Σμιθ είχε ζητήσει τη Σίγκριντ σε γάμο. Έκείνη άορήθηκε κ' όταν ο πατέρας της, πανιάδης, έήτησε να μάθη το λόγο της άορήσεως της, του έοολόγησε ότι άγαπούσε τον Ένρικ και ότι σε λίγο θα γινότανε μητέρα. Άμέσως ο πατέρας της την έδωκε κ' εκείνη έφυγε για τη Ρώμη. Άγονία επικρατούσε αυτές τις μέρες στην πόλη γιατί ο Τίβερις είχε πλημμυρίσει. Ο Ένρικ κ' ο φίλος του

Η ΚΑΡΙΝΑ ΜΠΕΛ στο ρόλο της Χάριελ

νός Νορβηγός γλύπτης Ένρικ Χόλβεγκ άμφέβαλε πολύ για το ταλέντο του, παρ' όδες τις ένθαρρύνσεις που του έδινε ο φίλος του ζωγράφος Κρίστιαν Ράντες. Οργανός από μικρός, για να ξή η είχε άναγκαστεί να μπη στην ύπηρεσία του πλουσιού βιομηχάνου βαρώνου Μπάρσον, όπου, κατά τις άφες της σχολής του, καταγινότανε και με τη γλυπτική.

Εκείνη στράφηκε πίσω, ξαφνιασμένη που την έδωχε αυτές ο άοριος νέος

Ο ΕΙ'ΝΑΡ ΧΑΝΣΟΝ στο ρόλο του Ζωρς Σμιθ.

Κρίστιαν παρερρίσκοντο στην καταστροφή. Έφαγα είδαν μπροστά τους ένα λορισάκι που κινδύνευε να πνιγί. Ο Ένρικ έπεσε στο νερό για να το σώσει, μά πνίγηκε κ' αυτός. Και όταν η Σίγκριντ πήγε στο άτελιέ του, όπου είχε περάσει τόσο ώρες άφες, ο Κρίστιαν της άνεκοίωσε την τρομερή είδηση.

***

Μετά τριάντα χρόνια, στην Κοπεγχάγη, ένας νέος, ο Ζωρς Σμιθ άγαπούσε τρελλά την όμορφη κόρη του τροπεζίτου Άντερσον, Χάριελ. Μά ο πατέρας της, παρ' τη θέλησή της, την έοροβάνισε, με τον Τιαλό σύνεταίρο του ντ' Άκόρντα. Ο Ζωρς Σμιθ ήταν το φυσικό παιδί της Σίγκριντ Μπάρσον και του γλύπτου Ένρικ. Παρ' όλη την άπελπισία του, άρχισε να εργάζεται με θέση και κατόρθωσε ν' άποκτήσει τεραστία περιουσία. Τότε έφυγε για τη Ρώμη, όπου έγνώρισε το ζωγράφο Κρίστιαν Ράντες το φίλο του πατέρα του.

Ένα βράδυ που παρευρίσκειτο σε μια έορτή στο άνάκτορο Ρίβελι άνιελήθη μια κυρία με μαύρα, της οποίας ζήτησε να μάθη το όνομα. Ήταν η βαρώνη Πιζάνι. Μά πλησιάζοντας τη άνεγνώρισε στο πρόσωπό της τη Χάριελ. Οέλησε γά της μιλήσει, μά έπενεθη ο σύζυγός της, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον ντ' Άκόρντα. Άκόρντα που είχε γίνει βαρώνος Πιζάνι για τις ύπηρεσίες που προσέφερε στην πατρίδα του. Από εκείνη τη στιγμή ο Ζωρς δεν είχε άλλη σκέψη παρ' πώς να ξαναδη τη βαρώνη, που την είχε κλεισμένη ο σύζυγός της σ' ένα πύργο. Μά για τους έρωταυμένους δεν υπάρχουν έμποδια και στο τέλος ο Ζωρς κατόρθωσε να πλησιάσει την άγαπημένη του. Τότε ο ντ' Άκόρντα έπληρώσε έναν ύπηρετή του για να σκοτώση τον άντιπαλό του.

Αυτό το έμαθε η Χάριελ κ' άλλόφων έάλεσε τον μοναχό άδελφό Άρβόδο απ' τα περίχωρα, που έρημιζετο για τη μεγάλη του εύεβεια. Μόλις ο Άρβόδος έφτασε στον πύργο βήκε το βαρόνιο νεκρό. Τον είχε δολοφονήσει ο σύζυγός του ύπηρετής για να τον κλέψη. Εκείνη τη στιγμή έφτασε στον πύργο κ' ο Κρίστιαν Ράντες, άνήσυχος για την άπουσία του Ζωρς. Τότε ο Κρίστιαν Ράντες και ο άδελφός Άρβόδος κοιτάχτηκαν στα μάτια κ' άναγνωρίστηκαν γιατί ο μοναχός δεν ήταν άλλος από τον Ένρικ Χόλβεγκ το γλύπτη. Έτσι ο Κρίστιαν ξαναβήκε το φίλο του κ' ο Ζωρς τον πατέρα του. Τίποτα πιά δεν έμποδίει την Χάριελ και το Ζωρς να ένωθούν. Ο έορος έγίχισε το πνέμα και την προδοσία. Ο άδελφός Άρβόδος δηγήθηκε τη ζωή του και εδλόγησε τα παιδιά του, που έφυγαν για την Σουηδία όπου τους περίμενε η εύτυχία.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

"Αν η αδελφή του έξοδσε θα έδινε όλη της την περιουσία για την Ιταλία. Τα παιδιά της εξ άλλου δεν ήσαν κατά το ήμισυ Ιταλοί; Το καθήκον προς την πατρίδα δεν είναι ανώτερο παντός άλλου καθήκοντος;

"Ο Τζένερι λοιπόν έδωσας αδιστάκτως όλη την τεραστία περιουσία των οφθαλμών. Τίτλοι και τιμές του προσεφέρθησαν κατόπι εις ανταμοιβήν αυτών του των υπηρεσιών. Τους δρόγηθηκε όλους και το είχε αυτό περηφάνειά του. Έξακολούθησε να παραμένει δόκτωρ Τζένερι και διέκρινε τις σχέσεις του με τους παλαιούς δοχικούς του και συμπολιευσίας του, όταν η Ιταλία από Δημοκρατία πού επρόκειτο να γίνει, έγινε βασιλείο. Δεν του είχαν μείνει πιά παρά μερικές χιλιάδες λίρες. Οι κληρονομήματα του έμεγάλωναν και ο πατριωτισμός του δεν του είχε απαγορεύσει να κρατήσει αυτό το ποσό για να τους σπουδάσει. Η Παυλίνα φαινόταν ότι θα γινόταν τόσο φρούα όποτε λίγο θα τον άπασχολούσε η φροντίδα για το μέλλον της. Εύκολα θα εύρισκε ένα πλούσιο σύζυγο. Όσο για τον Άντону ο Τζένερι είχε αποφασίσει, μόλις μεγαλώσει να του διολογήσει πού είχε σπαταλήσει την περιουσία του και να ζητήσει τη συγγνώμη του.

"Ο νεαρός Άντону αν και δεν συμπαθούσε καθόλου τα έπαναστασιακά σχέδια και τις ιδέες περί ελευθερίας του θείου του, είχε έμπροσθέν του αυτόν, βέβαιος ότι μόλις ενηλικιώνονταν θα του παρέδιδε την τεραστία περιουσία του.

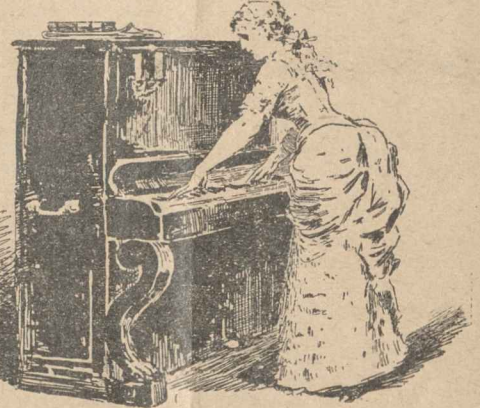
"Όσο είχε αρκετά χρήματα για να ικανοποιή τις απαιτήσεις του άνηψιού του ο όποιος σπαταλούσε ασυλλόγιστα με μια πρωτοφανή άσωτία, ο Τζένερι αντίβριζε τη στιγμή της άποκαλύψεως. Η ιδέα την όποια ο Μακάρι προσπάθησε να πραγματοποιήσει άργότερα με τη βοήθειά του, υποβάλλοντας μιάν αίτηση άποζημιώσεως στην Ιταλική Κυβέρνηση, η ιδέα αυτή παρουσιάστηκε και στο μυαλό του Τζένερι. Μά, για να την έραρμόσει έπρεπε να άποκαλύψει τα πάντα στον Άντону γιατί έιν' ό'μ'ατι αυτού θα γινόταν η αίτησις. Όσο η της άποκαλύψεως έπλησίαζε, τόσο και πιά πολύ φοβόταν ο Τζένερι. Έξερε πόσο έλαφρύ χαρακτήρας, πόσο βίαιος και πόσο πεισματάρης ήταν ο νεαρός Μάρς. Έπρόβλεπε ότι μαθαίνοντας την αλήθεια, θα τον έπιανε μανία. Φοβόταν ακόμα μήπως ο άνηψιός του καταφύγει στα δικαστήρια, όποτε άσφαλώς θα καταδικαζόταν.

"Ο Τζένερι δεν είχε νοιώσει ποτέ έξαιρετική στοργή για τα παιδιά του Άγγλου ο όποιος του είχε πάρει την αδελφή. Μισούσε μάλιστα τον πατέρα τους γι' αυτό. Έξ άλλου έπίστευε ότι οι πολιτικές μηχανοραφίες, στις όποιες ήταν μπερδεμένος, θ' άπέβαιναν προς το καλό της ανθρωπότητας. Στη μυστική έταιρία, της όποιας ήταν μέλος, κατείχε εξέχουσαν θέση. Άν καταστρεφόταν η φυλακίζόταν, αυτό θα είχε κακό άνέπνυτο στην ύπόθεση την όποια υπηρετούσε. Φαντάστηκε λοιπόν τότε πώς είχε το δικαίωμα να αντίστασή του. Έτσι λογικεύονταν και είχε μάλιστα πείσει τον έαυτό του ότι αυτό ήταν και το συμφέρον της ανθρωπότητας.

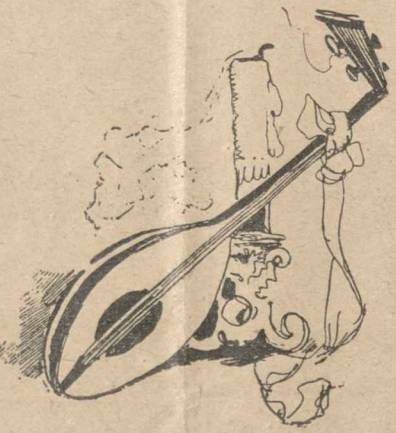
"Ο Άντону Μάρς ήταν τότε είκοσι δύο χρόνων. Εύθυμος και άμέριμος, δεν είχε νοιαστεί ως τότε να ζητήσει την πατρική του περιουσία. Μά έξαφνα, άγνωστο πώς, υποψιάστηκε κάτι και μιά μέρα, αλλάζοντας άποτομα στάση άπέναντι του θείου του, άπαίτησε να του παραδώσει την κληρονομία του. "Ο Τζένερι, για να τον καθησυχάσει, του υποσχέθηκε ότι κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στο Λονδίνο θα του έδινε λογαριασμό. Η αλήθεια ήταν ότι το πράγμα δε μπορούσε να άναβληθί περισσότερο γιατί ο νεαρός Μάρς είχε τραβήξει από το Τζένερι και τα τελευταία χρήματα από τα ύπολείμματα της πατρικής του περιουσίας.

Τότε επενέβη ο Μακάρι. Έπί πολλά χρόνια ήταν για το Τζένερι ένας πράκτωρ πολύ χρήσιμος, μά δεν είχε ούτε τη μόρφωση, ούτε την άριστη έκεία του τελευταίου. Μέσα σ' όλες τις συνωμοσίες πού άναγκαζούνταν χωρίς να έχει καμιά ιδεολογία, ένα μόνο σκοπό είχε: πώς να πετύχει. Άναμεμιγμένος στις περιπέτειες του Τζένερι τον έσυνώδευε παντού, πράγμα πού ήταν άφορμή να γνωρίσει την Παυλίνα. Την έρωτεύτηκε άμέσως και επί πολλά χρόνια προσπαθούσε να την πλησιάσει. Έκείνη, πολλές φορές, του έδωσε να καταλάβει, ότι έχανε άδίκως τον καιρό του, μά ως τόσο αυτός έπαινε. "Ο Τζένερι δεν τον ενεδόρυνε καθόλου σ' αυτή του την προσπάθεια, μά δεν ήθελε και να τον προσβάλει και, βλέποντας ότι η νέα έβρισκε άπαθής στον έρωτά του, έκρινε φρόνιμο να άφήσει τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους, με την έλπίδα ότι ο Μακάρι θα περνούσε στο τέλος.

"Η Παυλίνα έμενε οικότροφος ως ότου έγινε

Πλησίασε στο πιάνο κι' άρχισε να παίζει...

δέκα όχτώ χρόνων. Πέρασε έπειτα δύο χρόνια μαζί με το θείο της στην Ιταλία, χαρισθείσα από τον άδελφό της, τον όποιον άναπούσε με μιά τρυφερή στοργή. Η χαρά της ήταν μεγάλη όταν έμαθε ότι ο δόκτωρ Τζένερι θα έφευγε για το Λονδίνο και ότι αυτή θα τον συνόδευε σ' αυτό το ταξίδι.

Στο Λονδίνο, ο Τζένερι για να δέχεται καλύτερα τους πολυάριθμους πολιτικούς του φίλους σε οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νυκτός νοίκιασε ένα έπιπλωμένο σπίτι, όπου η Παυλίνα στενοχωρήθηκε πολύ βλέποντας να γράννη, μεταξύ των πρώτων έπισκεπτών και ο Μακάρι. Μά φαίνεται πως ο τελευταίος αυτός ήταν άποραίτητος στο Τζένερι γιατί σε λίγο πήγε και συγκατοίκησε μαζί του και στην όδον "Ορς. Έπειδή δε και η γρηά Θηρεσία, η άρρετρια του δόκτωρος της είχε άκοιούήσει στο Λονδίνο, η Παυλίνα έβλεπε ότι καμιά μεταβολή δεν είχε έπέλθει στη ζωή της.

"Ο Μακάρι έξακολουθούσε να την έρωτατορή χωρίς να άπέπτεται. Στο τέλος συνέλαβε την τρελή ιδέα να κατορθώσει να κερδίσει την εύνοια του άδελφού της. Περήφανος καθώς ήταν ο νέος γέλασε με τη θρησεία πρόταση του Μακάρι και τον έπέταξε έξω από την πόρτα. "Ο δυστυχής νέος! αν έφερε πόσο θα του έσπασε η περιφρόνησις του αυτή προς το Μακάρι!

Κάποια κονβέντα πού είχε ο Μακάρι μέσα στη μανία του καθώς άφηνε τον Άντону, άνοιξε τα μάτια του τελευταίου, σχετικώς με τον κίνδυνο, στον όποιο βρισκόταν έκτεθειμένη η πατρική του περιουσία. Έγχαρε άμέσως στο θείο του, έπιμένοντας στον άριστο δικαιονομισμό της περιουσίας του και προειδοποιώντας τον, ότι αν άνέβριζε όδωμ το πράγμα, θα κατέγινε στα δικαστήρια. Η τρυφερή λοιπόν στιγμή για το Τζένερι είχε πτάσει.

"Ο Τζένερι με την έπίσημη σοβαρότητα ενός μελλοθνήτου, με διαβεβαίωσε, ότι δεν είχε ποικιλειήσει καθόλου τον τρυφερό τρόπο, ός όποιος έμελλε να λύσει το ζήτημα. Άφου κατέστρωσε ένα σφρό σχέδια, κατέληξε τέλος σ' ένα από αυτά, σύμφωνα με το όποιο βοηθούμενος από μερικούς φίλους, θα άπήγαγε τον Άντону, θα τον έδωγαν στο έξωτερικό, όπου θα τον έκλεινε για μερικούς μήνες σε ένα φρονιμομείο. Έπειτα θα του επρότεινε να τον ελευθερώσει, ύπό τον όρο ότι θα τον συγχωρούσε για την κατασπατάληση της πατρικής του περιουσίας.

Στην έπίθεσι αυτού του τολμηρού σχεδίου, ο Μακάρι, ο όποιος ήθελε να εκδηλώσει προθυμοποιήθηκε να τον βοηθήσει. Ένας άλλος φίλος του λεγόμενος Πετρώφ και η Θηρεσία, η γρηά ύπηρετρια, η όποια, για να ύπακούει στον καιρό της, θα έκανε όποιονδήποτε έγγλημα συνενώθηκαν με το Μακάρι. Τα χαρτιά πού τους χρειαζόντουσαν θα τα προμηθεύονταν οι θ' άφαιχανταν πιαστές. Το πλάν ήταν πώς να προσελκύσουν τον Άντону στο σπίτι της όδου "Ορς, όπου κατοικούσε εκεί. Άν τον κατάφεραν να τον τραβήξουν δε θα έβγαине πιά από κει παρά ως τρελλός ύπό τη συνοδεία του γιατρού και των φίλων του, οι όποιοι θα τον έπαιρναν μαζί τους στην Ιταλία.

"Ο Τζένερι προσκάλισε τον άνηψιό του να τον έπισκεφθί το βράδυ. Έξαφνα άπάντησε λέγοντας ότι θα ήταν προτιμώτερο να πηγαίνε ο δόκτωρ στο σπίτι του. Τότε, κατόπι συμβουλής του Μακάρι, η Παυλίνα χρησίμευσε άσυνείδητος ως άθωο όργανο για να φέρη τον άδελφό της στο μοιραίο σπίτι. "Ο θείος έγραψε στον άνηψιό ότι λίγο τον ενδιέφερε το μέρος όπου θα γινόταν η συνάντησις τους, μά έπειδή ήταν πολύ άπασχολημένος εκείνη την ημέρα, βρισκόταν στην άνάγκη να την άνοβίλει. Είπε έπειτα στην Παυλίνα ότι, έπειδή οι ύποθέσεις του θα τον κρατούσαν έξω πολύ άργά έκείνο το βράδυ, θα μπορούσε κι' αυτή έτσι να περάσει μερικές ώρες μαζί με τον άδελφό της.

"Η Παυλίνα, η όποια δεν ύποψιάστηκε τίποτε, πήγε με τον άδελφό της στο θέατρο. Μετάφυγα σημαίνουν όταν ο Άντону την έναφανε στην όδον "Ορς. Την στιγμή πού την άφανε και την έκληνύχιζε, ο Τζένερι κι' οι δύο άκόλουθοί του παρουσιάστηκαν. "Ο Άντону στην όρχή έσπαστηκε κάπως, μά συγκατατήθηκε και χαίριστηκε το θέλο του στερέωντας τις πλάτες προς το Μακάρι.

Κατά το σχέδιο του Τζένερι, καμιά βιασπαράγιά δε θα γινόταν εναντίον του Άντону, έφόσον ήταν μπροστά η άδελφή του. Μονάχα τη στιγμή πού θα έφευγε από το σπίτι, θα τον άρραζαν και θα τον μετέφεραν στο ύπόγειο, πνίγοντας τις κραυγές του.

— Παυλίνα, είπε τότε ο Τζένερι, πρέπει να πιάς να κοιμηθείς. "Ο Άντону κι' εγώ έχουμε να συζητήσουμε για σπουδαίες ύποθέσεις.

— Θα περιμένω να φύγει, άπήντησε εκείνη. Μά αν πρόκειται να μιλήσετε θα πάω στο διπλανό δωμάτιο. (Άκολουθεί).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΦΤΩΧΟΣ Κ' Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

Μιά φορά ήταν ένας φτωχός. Και δεν ήταν μοναχά φτωχός, αλλά ήταν κι' άκαμάτης. Καθόταν όλη την ημέρα και κάρνιζε τον ναργιλέ του κι' ούτε τον ένοιαζε τι θα έρωγαν η γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Ένα πρωί πάει κάποιος και του λέει: — Έρχεσαι στη σταφίδα μου να βοηθήσεις στο σκάψιμο; Θα σου δώσω τρεις δραχμές την ήμερα.

— Μπιά! λέει ο φτωχός, για τρεις δραχμές θα σκάβω όλη την ήμερα; Όχι, καλύτερα να μείνω εδώ πού κάθομαι...

Δεν πήγε λοιπόν κι' ο άνθρωπος έφυγε. Φτάνει τότε κι' η γυναίκα του άκαμάτη και του λέει: — Μωρέ κακομοίρη, τι έκανες; Σούδωσαν τρεις δραχμές και δεν πήγες να δουλέψεις. Άμ' τι θα φάμε το μεσημέρι;

— Έχεις δικήν, γυναίκα, λέει ο φτωχός. Άν φανερωθώ κανένας άλλος θα πάω.

Πέρασε λίγη ώρα και να φτάνει κάποιος άλλος. — Έρχεσαι, του λέει, να μου σκάψης; Θα σου δώσω δύο δραχμές την ήμερα.

— Άμ' δεν έρχομαι, λέει ο φτωχός. Πριν από σένα ήρθε ένας άλλος και μου δώσε τρεις δραχμές και δεν πήγα και τώρα θα ρθώ γιά δύο...

Δεν πήγε λοιπόν κι' έκατσε και τραβούσε τον ναργιλέ του. Σε λίγο έρχεται η γυναίκα του και του λέει: — Μωρέ άντρα, τι ήταν πάλι αυτό που έκανες; Δεν πήγαίνας να δουλέψεις για να πάρουμε κανένα λεφτό;

— Άμ' τώρα ότι έβρισκε, έβρισκε, καυλήννη γυναίκα. Άς έρθη κανένας άλλος και να ιδής πώς θα πάω...

Νάσου λοιπόν και σε λίγη ώρα φτάνει ένας άλλος. — Να σου δώσω, του λέει, μιά δραχμή έρχεσαι να μου σκάψης;

— Καλέ τι λές, Χριστιανέ μου, λέει ο φτωχός. Προτιμώτερο μου έδωσαν δύο και τρεις δραχμές και δεν πήγα και θα ρθώ για μιά;

Φεύγει λοιπόν κι' αυτός και πάει να βρή άλλον εργάτη. Φτάνει στο μεταξύ η γυναίκα του φτωχού τραβώντας τα μαλλιά της: — Πά! πά! μωρέ άντρα μου, σου έχεις σκοπό να μιάς κάρνης να ψωφίσουμε άν' την πείνα; Γιατί δεν πηγαίνεις να δουλέψεις. Μιά δραχμή, μιά δραχμή, τι να κάμουμε...

Τι να πη κι' αυτός ο κακομοίρης, ο άκαμάτης; — Έλεπε πώς η γυναίκα του είχε δίκιο.

— Τώρα όποιος κι' αν έρθη θα πάω δίχως άλλο, τη; λέει. Νάσου λοιπόν και φτάνει σε κάμποσην ώρα ένας άλλος διαβάτης και του λέει:

— Να σου δώσω πέντε δεκάρες, έρχεσαι να μου σκάψης; — Μπράβο, έρχομαι, λέει ο φτωχός.

Πήγε λοιπόν, έσκαψε όλη την ήμερα, πήρε τις πέντε δεκάρες, το μεροδούλι του και γύρισε το βράδυ έξεδωμένος στο σπίτι του.

— Μωρέ γυναίκα, λέει της γυναίκας του, βίλε μου ψωμί στο σκακούλι και δώσε μου και το ραβδί μου, να πάω να βρω την άμνη την Τύχη μου πού μου σκαφάνη τέτοιες δουλειές να ιδώ τι έχει μαζί μου.

Κρεμάει λοιπόν το ταγάρι του στην πλάτη, παίρνει και το ραβδί του στο χέρι και πάει να βρή την Τύχη του. Πάει, πάει, όδρομο παίρνει, όδρομο άφήνει, φτάνει καμιά φορά σ' ένα λόγγο. Βλέπει εκεί πέρα μιά γρηά πού μάζευε ξύλα και τα έκανε δειμάτια.

— Γεία σου κυρούλα! της λέει.

— Γεία σου του λέει κι' αυτή, χωρίς να σερήψη το κεφάλι της ούτε να σταματήσει τη δουλειά της.

— Κατά πού πάει ο όδρομος κυρούλα; — Μιλιά η γρηά. Έχωρθε μόνο γρήγορα γρήγορα τα ξύλα και τα δειμάτια.

Καθόταν πιά εκείνος και την κοίταζε και θαύμαζε την προκοπή της και τη βουβαμάρα της. — Δεν μου λές κυρούλα, πού είσαι; της λέει στο τέλος. Τότε γύρισε κι' η γρηά το κεφάλι της.

— Άχ, παιδάκι μου του λέει, μη μου κόβης τη δουλειά μου κι' είμαι βιαστική. Εγώ είμαι η μοίρα του τάδε πλούσιου και πρέπει να δουλέω όλη μέρα για να κάθεται και να πλουταίνει ο άφεντικός μου.

— Μωρ' τι μου λές! λέει ο φτωχός. Άμ' και γώ πάω γυρεύοντας την τύχη μου. Πάω να την ρωτήσω γιατί σήμερα το πρωί πού μου δώσαν τρεις δραχμές δεν μ' άφησε να πάω να δουλέψω να βγάλω κανένα λεφτό, κι' ύστερα μ' άφησε να πάω με πενήντα λεπτά και να μου βρή η ψυχή μου.

— Άχ! γιε μου, του λέει η γρηά. Η δική σου τύχη βρίσκεται παραπάνω και εινε καθισμένη σ' ένα σκαμνί και παίζει όλη μέρα το μουζουκί. Κάθεται αυτή και ψωφάς σου της πείνας. Κι' ούτε τις πέντε δεκάρες θα σε άφινε να της πάρης. Άλλά τις έσκασε εκείνη την ώρα το καντίνι (*) του μουζουκουί της κι' ως πού να το φτιάσει πρόφτασε να πιάς να βγάλής ένα λεφτό. Να εκεί παραπάνω κάθεται, πηγαίνε να την δής; και μονάχος σου.

Τά είπε αυτά η γρηά κι' άρχισε πάλι να κόβη γρήγορα τα ξύλα της. Πέρνει ο φτωχός, ο κακομοίρης, το ραβδί του και πάει παραπάνω να βρή την τύχη του. Άνηφορίζοντας την είδε από μακριά να κάθεται στο σκαμνί της και να παίζει το μουζουκί της. — Άχ! λέει, ο φτωχός, τώρα νάρω κοντά, να σ' άρπάξω απ' τα μαλλιά να ιδής τι έχρης να πάρης!

Τρέχει λοιπόν να την φτάσει, άλλ' όσο εκείνος έτρεχε, τόσο εκείνη έφευγε καθισμένη πάνω στο σκαμνί της. Έτρεχε αυτός, έφευγε εκείνη...

— Στάσου! της φωνάζει στο τέλος, στάσου να σου πω δύο λόγια... Η τύχη του σταμάτησε για μιά στιγμή και φώναζε του φτωχού από μακριά.

— Τι με θέλεις και με φωνάζεις. Δεν μπορείς να με φτάσης; κι' ούτε να μου κάρνης τίποτα. Έσύ φτωχός γεννήθηκες και φτωχός θα να πεθάνης κι' εγώ θα κάθουμαι εδώ να τρώω να πίνω και να γλεντώ τη ζωή μου.

Κατάλαβε τότε, ο κακομοίρης ο φτωχός, πώς δεν μπορούσε να κάρνη τίποτα και γύρισε πίσω στην γυναίκα του και στα παιδιά του.

— Άντε καυλήννη γυναίκα, της λέει, σίρε εσύ να δουλέψεις, γιατί έμένα η τύχη μου πού είπα πώς φτωχός θα ήρτω και φτωχός θα πεθάνω. Μπορεί η δική σου τύχη να είναι άλλοιώς. (Από την άνεκδοτον λογογραφική συλλογή) Γεωργία Ταρσούλη

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΖΩΑ ΜΕ ΤΡΙΑ ΜΑΤΙΑ

"Όσο και αν φαίνεται άπίστευτο, εινε αν τούτοις πραγματικό. "Ο δόκτωρ Ντέντυ, ένας από τους διάσημότερους ζωολόγους και έντομολόγους του κόσμου, άνακάλυψε σε μερικές νήσους, κοντά στις άκτές της Νέας Ζηλαντίας, ένα είδος πειρώγων ζώων με τρία μάτια. Οι Ιθαγενείς των νήσων εκείνων, άποκαλούν τα ζώα αυτά "Τουατέρας". Έχουν δε την πεποίθηση ότι εινε τα άρχαιότερα ζώα πού ύπάρχουν στη γή.

Τά έν λόγω ζώα έχουν ένα περίεργο και λεπτοφυσέτατο όργανο στην κορυφή του κεφαλιού των, το όποιο έχει σχήμα αδένος και πού στη πραγματικότητα δεν εινε παρά ένα τρίτο μάτι! "Ο Άγγλος δόκτωρ Ντέντυ βεβαιώθηκε περί της ύπαρξεως του τρίτου αυτού ματιού και πειραματικώς, γιατί ενώ έδεσε τα δύο μάτια των ζώων αυτών, έν τούτοις εξακολουθούσαν να βλέπουν με το τρίτο τους μάτι!

(*) Καντίνι = η χορδή

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Μή ποον Κα πό λ λ α ν. Τά χειρόγραφα σας είνε τόσο στενο-
γραμμένα πού θέλουν... φακό νά διαβαστούν! Μολαταύτα τὰ διαβάσαμε
καί κατόπιν κατευθύνθημεν στόν... κ. Χαράμη! "Οχι επιτυχές λοιπόν
τό πεζογράφημά σας. Ατελείωτη πολυλογία. Στείλτε τίποτε άλλο. Π.
Νι ο τ α ρ η ν, Θεσσαλονίκη. Στείλτε δις έχετε. Αν είνε επιτυχές ή
μεταφράσεις σας θά δημοσιευθούν.

Γ' ε ρ ρ. Θ. Π. Τό ποιήμά σας, πού σπρώχνεται σ' ένα γνωστό μύθο,
δέν είνε καί τόσο άσχημο. Θά έπρεπε μόνο νά ήτανε καλλίτερα έκτελε-
σμέν. Π. Σά λ α ν, Ένταύθα. Τό πεζογράφημά σας δέν ελήφθη
ύπ' όφιν ός μη συνοδευόμενον ύπό τού πενταδράχμου δικαιώματος κρί-
σεως. Στείλτε μας δις θέλτε, αλλά συνοδεύετε τή συνεργασία σας μέ
δικαίωμα κρίσεως, άν θέλετε νά τή λαμβάνουμε ύπ' όφιν. Γ. Βί τ ο α ν.
Έλάβαμε τή «Διαμαρτυρία σας πρὸς τὸ θεό» καί θά θέλαμε πολύ
νά τή δημοσιεύσουμε γιά νά λάβουν γνώση τῶν παραπόνων σας καί οἱ
άλλοι αναγνώστες μας, αλλά δυστυχῶς, είνε πολύ μεγάλη καί ὁ χῶρος
δέν έπαρκει. Κ. Χ ρ η σ. Πειραιά. Τό μέτρο τού ποιήματός σας λαν-
θασμένο πέρα γιά πέρα. Μελετήστε στιχογραφικῶς καί ξαναγράψτε στίχους.
Γ. Τ ε ρ ζ α κ η ν. Τό ποιήμά σας είν' αλήθεια πὸς έχει πολλά προτε-
ρήματα, όπως έχει καί πολλά ελαττώματα. Πλάϊ σέ ώραιους πραγματικῶς
στίχους γράφετε άλλους πολύ κοινούς, όπως επίσης πλάϊ σέ στίχους στι-
χογραφικῶς άμέπτους έχετε στίχους γεμάτους άνυπόφορες ρασιμώδεις. Έλ-
πίζουμε όμως δις δέν θ' άρρίψετε νά γράψετε ώραια ποιήματα, τὰ όποια
καί περιμένουμε. Χ. Β. Καλάμος. Πολύ περιέργως είνε οἱ «Σκόπιμες
σκέψεις» σας. Γράψετε άσφαρ σ' αὐτές: «Ο καλλίτερος θάνατος είνε
ένεινος πού σέ ξεγυλιώνει ἀπὸ τῆ ζωῆς». Μά μήπως δλ' οἱ θάνατοι δέν
μή βγαίνει καμμία έννοια. Ε δ α γ γ. Πα ν ά γ ο ν, Πειραιά. Τά σημεριά
σας ποιήματα είνε πολύ κατώτερα ἀπὸ τὸ προηγούμενον. Όσοτό μὴν
ἀνεπιβίβαστε καί εξακολούθηστε νά γράφετε στίχους, γιατί έχετε ταλέντο.
Κ. Κί ο υ ο η ν, Θήβας. Τό διήγημά σας δέν τὸ διαβάσαμε γιατί ήταν
γεμάτο κ' ἀπὸ τίς δύο μεριές τῆς κόλλας. Ά ν α γ γ ο σ τ η ν
Μ π ο ν κ έ τ ο ν. Παναγίτι (Κορινθίας). Τό πεζογράφημά σας δέν ε-
λήφθη ύπ' όφιν ός μη συνοδευόμενον ύπό δικαιώματος κρίσεως.

Γ. Ρ η γ ά τ ο ν, Ένταύθα, δυστυχῶς παρ' όλην τήν καλή μας
θέληση νά σας κρίνουμε επιεικῶς, τό ποιήματάκι σας τὸ βρήκαμε άνε-
πιτυχές. Κ. Γί α ν α δ ά κ η ν, Βορζάοι. Σας ευχαριστοῦμε πολύ γιά
τὴν προταγάντα σας ὑπὲρ τού περιοδικού μας. Η μεταφράσεις τῶν
αρχαίων ποιημάτων, καθὼς καί τού Χάινε, τίς όποιες μάς στέλντε, είνε
λαμπραμένες μερικῶς σέ πολλά σημεῖα τους. Α γ γ ε λ ο ν Ν. Πα π.,
Ένταύθα. Τά σατυρικά σας ἀπολύτως καλὰ ὄχι. Αν προ-
σέχετε όμως περισσότερο θά
γράψετε καλλίτερα. Ά ν δ ρ.
Μ ο υ τ ζ ο υ ρ ο γ λ ο ν, Βαθῶ
(Ζάριν). Δυστυχῶς δέν κατα-
χωροῦμε τοιούτον ἔδους άγ-
γελίας. Λ ο υ κ ί α ν. Τό ὑπε-
ρωμανικόν ποιήμά σας περι-
γράφει πράγματα πολύ κοινά, τὰ
όποια έχουν τραγουδήσει δλ' οἱ
ρωμαντικοὶ ποιηταὶ τού περα-
σμένου αἰῶνος. Δ ν κ. Μά-
σ τ ο ρ, Πειραιά. Τό ποιήμα
σας δυστυχῶς άνεπιτυχές. Θ.
Χ α ρ ι λ ά ο ν, Βόλον. Άν
έγραφε ή έπιστολή σας στή γρα-
φεία μας, τότε άσφαλῶς θά
οἶας άπαντήσαμε. Β. Β α σ ι-
λ ε ι ά δ η ν, Ένταύθα. Δυστυ-
χῶς τὰ βιβλία πού διαδέχτε
δέν μάς χρειάζονται. Ευχαρι-
στοῦμε πολύ πού ὑποβλήθηκαν
στόν κόπο καί μάς έγράψατε.
Ά ν α γ γ ο σ τ η ν, Καλλιθέα.
Λόγωθεντα ευχαριστοῦμε μεταφρά-
σεις ἀπ' όποιάδήποτε γλώσσα.
Σ α ρ ά ν τ η ν Τ ο ι κ ο ν -
λ α ν, Σαλαμίνα. Τό ποιήμα
σας είνε βέβαια άνεπιτυχές, αὐτό
δέν τὸ έμποδίζει όμως νά εἴχη
καί μερικῶς στίχους χαριτω-
μένους μέ τήν ἀφέλειά τους.
Α ί δ α Γί φ., Χανιά. Τά έν
λόγω περιόδικά, δυστυχῶς, δέν
μάς κάνουν. Νί κ ο ν Σ α ν-
τ ο ρ ι ν α ῖ ο ν, Παλ. Φάληρο.
Καθόλου περιέργο νά ὑπόχρη-
καί ττοια μορφή σὸ έν λόγω
ποίημα, τήν όποια νά διόρθωσε
κατόπιν ὁ ίδιος ὁ ποιητής. Σας
ευχαριστοῦμε πολύ ὡς τόσο.
Σ τ έ λ λ ι ο ν Γ ρ α μ μ έ ο ν.
Σας ευχαριστοῦμε γιά τὰ συγ-
χαρητήριά σας καί γιά τὰς προ-
σπαθείας σας ὑπὲρ τού περιο-
δικού μας. Τό διήγημά σας όμως
ὑπερεῖ πολύ στή διατύπωση,
τύπος του δέν είνε διόλου σπρω-

τό καί ή γλώσσα άνάμικτη. Γ. Κ ο υ κ ο ν, Θέρμο. Τό ποιήμα σας άνευ
δικαιώματος κρίσεως καί δέν ελήφθη ύπ' όφιν. Ν. Π ε λ ε κ ά ν ο ν, Κα-
λάμας. Καί τό δικό σας γιά τόν ίδιο λόγο. Α. Λί α κ α τ ά ν, Ιαθί. Τό
διήγημά σας ἀπολύτως άνεπιτυχές. Τά ποιήματα, μεταφράσματα καί
προσώπων, εκτελεσμένα χωρίς προσοχή σὸ στίχο καί στή διατύπωση.
Κ. Μ α σ τ ρ ο κ ω σ τ α ν, Έρεαν. Σας ευχαριστοῦμε πολύ γιά τὰ καλὰ
σας λόγια. Παραθέτουμε ἐδῶ τίς πετυχημένες μεταφράσεις σας στήν κα-
θαρεύουσα τῆς «Αντιόνας» καί τῆς «Σαμωϊσσας».

Άψων με, Άδριάνη μου,
ἐπικουρου τῇ πλῆσει
πηγαῖον ὕδωρ φέρω σοι
Βατραχονισθέν! Φεύ!
Άδριάνη μου ἦδετα,

οὐσα ὥσπερ ζωγραφία!
Καί ρυπαρὰν σ' ὀρέγομαι
καί μελανομοινοῦσαν
μ' ἐργατικὴν ἄμφισιν
αἰσθάνομαι τὴν φρένα μου νο-
σοῦσαν

Αί μ. Πι ο λ ε μ α ῖ ο ν, Ένταύθα. Ευχαριστοῦμε πολύ γιά τὰ δημο-
τικά τραγούδια πού μάς έστέλλετε, δυστυχῶς όμως είνε πολύ γνωστά.
Στείλτε μας κανένα άγνωστο. Α λ κ η ν Τ α ὐ ρ ε τ ο ν. Τά πεζο-
γράφημά σας πολύ πρόχειρα καί βιαστικογραμμένα. Τό τὸ Μάρι Τσαν
γνωστό. Πα ν ά γ ο ν καί Έ μ μ α ν ο υ ἡ λ ί τ η ν, Σέρρες. Τά
ποιήματά σας είνε άνεπιτυχῆς μὴ οἰσ δμοτικῶν τραγουδιῶν. Γ. Κ ο-
νάβ, Άργίνοι. Δυστυχῶς, τό «Μπουκέτο» δέν έχει ἀνταποκρίσεις σὰς
ἐπαρχίας. Α. Ζ., Πάτρας. Σας ευχαριστοῦμε γιά τὰ καλὰ σας λόγια
ὑπὲρ τού «Μπουκέτου». Στείλτε δις θέλετε. Άρκει νῦν καλογραμμένα.
Τό πρώτο σας αὐτό πεζογράφημα ὄχι πετυχημένο άρκετά. Ν. Σ α-
ν ο υ δ η ν, Βούλα. Μὴς μάς φαίνονται τὰ νέα σας ποιήματα; Όχι
τόσο καλὰ. Γί' άκοῦστε καί σεις μερικῶς στίχους:

Πουλάνια μέ μέθη τὴν άνοιξι μνοῦνε!
Ω! τὰ ψαράκια στήν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κηδοῦνε!

Άκόμη φροντίστε νά ὀρθογράφετε σὸ έξῃ. Σὺν τοῖς άλλοις γράψτε
τὴν λέξι πι κ ρ ὶ ὡς έξῃ: «Πι κ ρ ὶ ὡ!» Φί λ η ν. Τό παραμῦθόν
σας ὄχι ἀπολύτως δημοσιεύσιμο. Μὰς δείχνει όμως πὸς γράφετε άρκετά
καλὰ, μέ αίσθημα καί χάρη ὄχι λίγη. Άσοληθῆτε σὸν μῦθον πού
είδους αὐτοῦ. Θά πετύχετε, εἴμαστε βέβαιοι... Τ ζ ὠ ν Σί λ β έ ρ,
Ν. Φάληρον. Στείλτε το. Ευχαριστοῦς. Άρκει νῦν καλὸ. Τ α κ κ ο ν
Ά ν α γ γ ο σ τ η ν, Ίωάννινα. Σας ευχαριστοῦμε θερμῶς γιά τίς φω-
τογραφίες. Δυστυχῶς όμως δέν είνε καί τόσο κατάλληλες. Ημεῖς δημο-
σοῦμε γιγνῶν πού νά φαίνονται τὰ πρόσωπα, ή φωτογραφίες. Τέτοιου
είδους φωτογραφίες στείλτε όσες θέλετε... Κ α τ ο υ ρ ά κ η ν, Πει-
ραιά. Γράψτε πὸς έδωκαίτε 5 δραχ. δικαίωμα κρίσεως σὸ γράμμα
σας, πενταδράχμον όμως οὔτε είδαμεν! Τι συμβαίνει; Πάντως—γιά νά μή
πολυλογούμε— διαβάσαμε τό ποιήμα σας. Πολύ-πολύ άνεπιτυ-
χές. Διαβάστε ποιήν. Μ. Μ.
Μ. Τό ποιήμα σας πολύ παιδι-
κό. Γιά δέστε καί σεις:

Πρωί πρωί τῶν ἐκκλησιῶν
ἀρχίσανε ή καμπάνες νά χτυ-
πάνε
καί τὰ παιδάκια τῶν σχολείων
ξεκίνησαν στήν ἐκκλησίαν γιά
[νά πάνε...]

Λέτε τέλος παρακάτω πὸς
πήγατε στήν ἐκκλησίαν καί καί
μιά μικροῦλα...

Μέ τὰ ὦρα τῆς γλυκιά μα-
[αρία]
πού φαίνόντουσαν παραπο-
[νεμένα]
κυτοῦσε ένα ένα ὅλα τὰ
[παιδάκια]
καί... ἄλομονο: κύτταζε καί
[μένα]

κι' ὅλα τόχαμε εἰπωμένα
μανάκια μου ἀγαπημένα!

Λοιπόν; Εἶνε ποῖημα αὐτό;
Ήμεῖς τοῦλάχιστον ἔχουμε πολ-
λὰς ἀμφιβολίας σχετικῶς. Λέτε
νά κάνουμε λάθος;...

Ε. Π ο υ λ η μ έ ν ο ν,
Κέρκυρα. Τό «Αὐτὴ εἰν' ή
Γυναίκα» πολύ πρόχειρο. Μά
προσοχή καί χωρίς βιασιν θά
γράφτε καλότερα. Έ ρ ο ν έ σ τ.
Α δ ω ν ι ν, Πειραιά. Τό ποιή-
μα σας ὄχι καλὸ. Άρρίξτε:

Ω ψυχὴ μου σὺ πού ἔργαες
[σὰ ξένα]

ξένο κόσμον γιά νά δῆς
πρὸςέξ νά δῆς ἐκεῖ
καί τὴ θεία μου ψυχὴ!...

Λοιπόν; Γιά ρωτήστε καί
κανένα...είδικον, νά δῆτε τί θά
σας πῇ. Ἀλλάθῃ, θά σας πῇ νά
μή γράφετε στίχους. Δέν πετυ-
χαίνετε στήν ποίση. Αὐτὰ ἐν
εἰλικρινείᾳ καί ἀγάπῃ.

PIANA PULLMAN

Μὴν ἐκλέγετε τὸ πιάνο σας, χωρίς νὰ ἔχετε ἐ-
ξετάσει τὰ πιάνα PULLMAN. Ἡ ἀπόκτησις ενός

πιάνου PULLMAN
σας εξασφαλίζει ἀπὸ
ἀπόψεως ποιότητος
ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ,
καί ἀπὸ ἀπόψεως
δαπάνης ΤΗΝ Ε-
ΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγ-
κρίνατε ἀμερολή-
πτως. Μεγάλαι εὐ-
κολίαι πληρωμῆς.
Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στοά Ἀρσακείου—12

ΟΙΟΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΜΑΡΚΑΣ

Agfa
αἰσθητικῆς ποιότητος καὶ ἀποδόσεως

Ρόλιφς, Πάκ, πλάκας :::::
RONTGENFILM, (δι' ἀκτινοσκοπήσεις)
Φωτογραφικὰς μηχανάς :::::
Χαρτιά ἡμέρας καὶ νυκτός :::::
Δελτάρια καὶ χημικά :::::
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ

καὶ τὰ
καὶ τὰ
καὶ τὰ
καὶ τὰ

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

Εἰς τὸ κατάστημα

ΚΝΑΣ. ΠΙΕΡΡΗ

Τίμαι λογιμαί

ΜΕΦ. ΚΑΛΑΜΙΣ 47

ΣΤΟΑ GIULIANA

ΚΤΗΜΑΤΟ - ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

„ΕΡΜΗΣ”

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ (ΔΩΡΟΥ 5, ΠΑΤΩΜΑ Α')

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ —
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ :

Εν Πειραιεῖ — Αἰγίῳ — Θεσσαλονίκη — Πάτραις — Τριπόλει — Κο-
ρίνθῳ — Πύργῳ — Χαλκίδι — Κερκύρα — Κύμη — Βόλω — Σύρῳ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΝΟΥΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἰδιαίτερα Τμήματα Οἰκοδομῶν με δόσεις

ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

ΤΗΝ 1^{ΗΝ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ !!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

— H —
„ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,”

Ποτε μέχρι σήμερον δὲν ἐξεδόθη καλλιτεχνικώτερον, φιλολογικώτερον, ἐγκυκλοπαιδικώ-
τερον, οἰκογενειακώτερον ἀλλὰ καὶ φθηνότερον περιοδικόν.

Ἐνα δλόκληρο βιβλίον με θαυμάσιο πολύχρωμο ἐξώφυλλον, πολυτελέστατο χαρτί, καλ-
λιτεχνικὲς εἰκόνες, σπάνιες παλαιὲς γυροβούρες, κατάλληλές ἀκόμη καὶ γὰρ κορνιζίσματα,
συνεργασίαν τῶν ἀρίστων ξένων καὶ ἐλλήνων λογογράφων, ιστορικὰς μελέτας, παγκόσμια
περίεργα, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, γελοιογραφίαι, καμπάνιαι ἐπὶ ἐπικαίρων ἐλληνικῶν ζητημάτων,
ἀκτουαλιτὲ φιλολογικὲς, κοινωνικὲς, καλλιτεχνικὲς, θεατρικὲς, ἐπιστημονικὲς, διάλογοι, κω-
μῳδίαι καὶ δράματα, ποιήματα, σάτυρες, παραμύθια, θρύλλοι, συναρπαστικὰ μυσθιστορήματα,
φωτογραφίαι ἀπὸ τῆς πανελληνίου ζωῆς, παρακολούθησις τῆς φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ
θεατρικῆς κινήσεως, ἀπομνημονεύματα μεγάλων ἀνδρῶν, συνεντεύξεις με ἐξέχοντας Ἕλληνας
ἐπὶ πρωτοτύπων θεμάτων ποὺ δ' ἀφήσουν ἐποχὴν, κινηματογραφικὴ κίνησις, ἡθογραφίαι,
λαογραφικὰ περίεργα, ἐγκυκλοπαιδεῖα, πρωτοτυπώτατοι διαγωνισμοί, κ.λ.π. κ.λ.π.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ